

CORNELIU LEU

A DOUA

DRAGOSTE

PIESĂ ÎN TREI ACTE

ANA
GEORGE
ILEA
ROIBU
MIRELA
și în afară de ei
ION

A C T U L Î N T Î I

Interiorul unei cabane. Trebuie să se simtă că se află în afara unei zone de civilizație. O masă lungă, un pat cu prici, un telmar. Urmele unor pescari, dar și ceva de sală de așteptare. Intrare direct de afară. Într-o parte se mai bănuiește a fi o încăpere. Are o ușă strîmbă pe care se află și o tăbliță, dar nu poți distinge ce-a fost scris. Bagajele celor veniți se văd cu ostentație. Geamantane, sacoșe, dar și truse tehnice. Pe fereastră, un amurg în culori spectrale. Se aude foarte puternic vîntul ; în pauzele lui, la intervale egale, se aud păsările de apă, care lansează, ca niște apeluri, un soi de sunete ciudate, cînd sonore, cînd gîgîite. Dacă este posibil, se va simți într-un fel desprimăvărarea.

GEORGE (*montează o planșă pe un piedestal. Rotește planșa. Pe o parte nu e nimic. Pe partea cealaltă apare planul. Il privește, se duce la geamul unde se află Ana; vîntul devine mai puternic*): Lacul, mlaștinile, păsările astea care nu se mișcă din loc și nu se sperie, munții bătrîni, dincolo de ei — Dunărea... Dacă-am fi la Dunăre, s-ar auzi acele trosnete îndelungi ale gheții care crapă!... Dar nu sîntem la Dunăre, sîntem în pustiu ei și apele calde ale lacului nu îngheață!... Peste un an vor îngheța! Pentru că nu vor mai fi calde. Lacul va rămîne banal, fără abur deasupra lui, fără unde radioactive, fără mister. Iar primăvara, odată cu vîntul acesta cald, gheața lui va crăpa trosnind spectaculos. Va fi pentru prima dată, de milioane și milioane de ani, cînd aici vor trosni gheturile. Și vor trosni în cinstea noastră, ca niște salve! (*Tace, se aud păsările.*)

ANA (*vîntul și mai puternic, pe fereastră și pe ușă intră straturi de ceață luminată spectral*): E îngrozitor cu vîntul ăsta! De fapt, știam: aici sîntem în afara lumii, în afara legilor ei...

GEORGE (*o îmbrățișează, merg spre mijlocul încăperii*): Da, ai dreptate. În calculul succesului meu intră și acest pustiu.

ANA (*riguros științific*): Soarele trebuia să apună astăzi la 18,07, ceasul este 18,23, iar lumina asta ciudată tot mai dăinuie.

GEORGE: Ești exactă, așa cum îmi place mie.

ANA: Am învățat să fiu așa, tocmai

fiindcă-ți place. Aici e nevoie să ai o busolă. E atît de straniu...

GEORGE: Va să zică, eu sînt busola ta pentru zonele stranii.

ANA (*justificîndu-se*): Aburul care se ridică deasupra lacului, vîntul, păsările astea mari și greoaie care nu se sperie deloc...

GEORGE: Pentru că ele nu au prejudecăți. Nu cunosc nici măcar convenția de a fi împușcate de oameni. (*Păsările se aud iarăși.*)

ANA: Tipătul lor pare atît de speriat. Și, de fapt, cînd te apropii, stau cu totul nepăsătoare.

GEORGE: Era pe-aici un ornitolog cam țicnit. Zicea c-a descoperit la ele o glandă a sociabilității, care emană un fel de impulsuri electromagnetice. Cînd le extirpa glanda respectivă, păsările nu mai simțeau nevoia să stea împreună, să se strîngă în cîrduri; se retrăgeau, deveneau solitare.

ANA (*rizînd*): Era țicnit, sau l-ai inventat?

GEORGE (*ride*): Nu știu. În orice caz, mă-ntreb: oare și nouă, cînd nu mai sîntem sociabili, ne lipsește ceva?...

ANA: Poate fi adevărat. Le-ai văzut cum stau, cum mîncă, cum dorm? Cîrduri mari, cu miros de pește...

GEORGE: Da. Și cîtă vreme dăinuie ele, așa, inconștient, înseamnă că nu este altceva. Și asta e bine. Foarte bine!

ANA: De ce e bine?

GEORGE: De ce? Uite, de exemplu, pentru că ne putem iubi în liniște și fără martori.

ANA: De iubit, eu cred că noi ne-am fi iubit oriunde.

În textul de față apar o serie de modificări față de cel jucat de Teatrul din Constanța. Este vorba de latura constructivă a criticii dramatice, de care autorul a ținut cont. — C. L.

GEORGE : Ana ! (*O mîngîie, o îndepărtează, o privește.*) Vezi tu munții ăștia roși și bătrîni, lacul ăsta... (*O ia de umeri, o duce la geamul care a devenit negru.*) ...Formidabil ! Cît e ceasul ?

ANA : Șapte fără douăzeci și opt.

GEORGE : Nu așa, altfel : cum te exprimi tu, prețios și riguros astronomic.

ANA : Optsprezece treizeci și două.

GEORGE : Și acum patru minute, mai era lumină deplină, erau niște pînze mari de abur roșu și violaceu, cu toate că soarele trebuia să apună la...

ANA : ...optsprezece zero șapte. Ți-am spus, am mai fost pe aici și tot atît de ciudat mi s-a părut apusul.

GEORGE (*amenințător*) : Și-ai ținut minte !

ANA (*marcînd o reținere sau o nostalgie*) : Cum să nu țin minte ? !

GEORGE (*brutal*) : Pe el îl ții minte, nu apusul ! Desigur, el ți-a explicat pentru prima oară efectele pe care le dă aburul la ora crepusculului. La el te-ai gîndit cînd ai reținut că astăzi soarele trebuie să apună la optsprezece zero șapte !

ANA : Ți-am spus : în afară de... atunci, am mai trecut o dată. O singură dată.

GEORGE (*cinic*) : Și ce te scuzi atîta : „numai o dată...”, ca și cum asta ar însemna că te-ai iubit mai puțin cu ăla !

ANA : Tu vrei să smulgi neapărat ceea ce meriți și ceea ce ai.

GEORGE (*cu totul altfel, plin de farmec*) : Smulgi. Fac orice ! Știi, Ana, sînt unii, idioți, cărora le e rușine că doresc și că au sentimente.

ANA : Știu. Și eu făceam odată așa.

GEORGE (*ride copios*) : Mi te-nchipui cum arătai. Ca o profesoară de matematici.

ANA (*cu haz*) : Mai rău : ca un hidrogeolog !

GEORGE (*se oprește, o privește*) : Cum?... Păi, hidrogeolog chiar ești !

ANA : Nu, George ; acum sînt o femeie de profesie hidrogeolog.

GEORGE (*se uită la ea, izbucnește în ris*) : Perfect!... Perfect! Ei da; așa îmi plăci !

ANA : Am învățat de la tine.

GEORGE : De la mine ? Dar, oare, eu... Eu sînt un bărbat care are și profesia de... Ana, uite, eu vreau să lămurim un lucru...

ANA : Ce să lămurim, ce avem noi de lămurit ?

GEORGE : E atît de bine că putem încă să ne întrebăm astfel !

ANA (*cu gîndurile ei*) : Într-adevăr, e

grozav de bine. Să n-ai nimic de lămurit cu un om.

GEORGE : Vezi, Ana, de asta te-am adus aici, la fereastră, să-ți arăt pustiiul sinistru, lacul cu aburul lui înecăcios, munții bătrîni, locurile umede și radioactive, care te-ndeamnă la somn și pe care oamenii le-au ocolit, născoind tot felul de legende cu duhuri... În sfîrșit, vînturile, cabana asta nenorocită, în care va mai trebui să stăm nu știi cît, pînă cînd vom construi ceva ca lumea, și să te întreb : nu te superi, Ana, că te-am adus aici ? Mă poți înțelege, tu, Ana ?

ANA : Dacă mă supăr?... Cum o să mă supăr?... Dacă te pot înțelege ? (*duios, „mai începe vorbă ?”*) dacă te pot înțelege !

GEORGE : Ana, nu știi cît de capabil sînt să iubesc, dar știi cît sînt de capabil să fiu cinstit. N-am să-ți spun niciodată, Ana, că dau dracului totul pentru tine. Hai, spune, nu ești geloasă ?

ANA : Dacă tu crezi că atîta merit !

GEORGE : Ești teribilă !... Eu aș rupe, aș lovi, n-aș admite !

ANA : Te cunosc !...

GEORGE (*ride*) : Hai, fă și tu. Ia capul ăsta în care am toate planurile, toate calculele, și zdrobește-l !

ANA : Știam, știam că despre asta-i vorba.

GEORGE : Da, Ana : eu am de făcut ceva aici. Nu știi dacă voi putea fi vreodată doar bărbatul care e de profesie constructor.

ANA : Și crezi că altfel te-aș iubi cu adevărat, crezi că altfel aș lăsa eu totul pentru tine ? !

GEORGE (*recunoscător*) : Ana !... (*O îmbrățișează, o sărută, vîntul se aude puternic, țipetele păsărilor.*)

(*Mirela intră pe ușă, curentul iarăși se face puternic, rămîne surprinsă văzînd că cei doi se sărută și, neîndemnică, dă să iasă. George și Ana o văd cît de stingherită e, încep să ridă.*)

ANA : Mirela ! Mi-Re-La !

GEORGE : Hei, administrator, contabil, șef de personal, unde fugi ?

MIRELA (*timidă, înroșită, emoționată*) : Normator, economist, gestionar, responsabil cu protecția muncii : nu fug nicăieri, dar de ce stați cu geamul deschis, v-a năpădit căldura ? (*Găsește ce să facă, se duce la fereastră și o închide.*)

ANA (*mîngîind-o*) : Stai, Mirela, ești și șef de transporturi.

MIRELA (*bosumflată*) : Da, cu mașina împotmolită jos. Ați văzut ce-i afară ?

Mii de păsări s-au strîns în jurul ca-

banci. Și oamenii ăia nu mai vin! (*De fapt, se preface, vrea să arate că doar lucrul ăsta o interesează.*)

GEORGE: Știi de ce s-au strîns păsările?! Ca să le dovedească, lui Ilea și Roibu, că aici e imperiul lor. Că aici sînt alte legi decît dincolo.

MIRELA: Și că nu veți mai avea cum să vă certați, nu?.

GEORGE: Exact. Păsările intră în calculul meu. Ele sînt păsările serenității. Garantează buna înțelegere.

MIRELA: Era atît de bine cînd lucram împreună cu toții!...

ANA: Și ție, care din ei îți place mai mult?

MIRELA: Amîndoi, bineînțeles!... La Roibu, îmi place că-i vesel, la Ilea, că... seamănă mai mult cu (*arată spre George*) tovarășul inginer!

GEORGE: Cu mine... formidabil... (*Ride copios.*)

ANA (*amuzată*): Va să zică, numai din pricina asta îți place!

MIRELA: Nu, adică... (*Se întoarce rușinoasă, se duce la geam.*) Ce ceață îngrozitoare! (*Incepe să fredoneze o melodie.*)

GEORGE: Se spune că pe-aici bîntuie și duhuri.

MIRELA: Cred că le-am și văzut.

GEORGE: Nu cred. Bîntuie duhurile fostelor iubiri. Ce-ai putut iubi tu pînă acum ca să ai ce vedea?

MIRELA (*se oprește din cîntat, mică și tristă, și ascunde în ea împutare și durere*): Da, eu n-am ce vedea. Eu sînt doar administrator, contabil, șef de personal, normator, economist, gestionar și, uneori, cînd crește șantierul, și membru în biroul U.T.C.... atîta sînt.

ANA (*vine la ea*): Mirela! (*Incearcă să o îmbrățișeze, ea se ferește.*) Mirela, dar tu nu ești obișnuită cu glumele lui răutăcioase? (*E vădit încurcată.*) Și, în definitiv, gluma asta nici n-a fost atît de răutăcioasă ca de obicei.

GEORGE (*ride îndelung, amuzat*): Mirela, Mirela, uite-te-n oglindă. Arăți ca una dintre păsările alea de-afară! (*O mîngîie.*)

MIRELA: Păsările serenității! Totul e atît de absurd, și peisajul sinistru, și duhurile... (*Luindu-și inima în dinți.*) Și, fiindcă veni vorba de asta, află, tovarășe inginer, că au ce duhuri să vină și la mine!

ANA (*cu împutare*): Vezi, George, tu crezi că tot ce nu are legătură cu tine e ca și cum nu există.

GEORGE (*rău*): Dar ce, tu ai vrea să existe pentru mine iubitul tău cel de dincolo de lacuri?

ANA: El nu mă există nici pentru mine, cu toate că n-aș fi în stare să-i explic de ce.

GEORGE: Vrei să spui că pentru tine există eu doar?

ANA (*sinceră*): Exact.

GEORGE: Dar, în același timp, știi că, pentru mine, nu există doar tu.

ANA (*moment penibil, ar izbucni în lacrimi, se uită la Mirela, se oprește, se întoarce cu spatele și rămîne nemișcată*).

MIRELA (*repede, turuind*): Știți, eu am citit într-o enciclopedie despre locul ăsta, eu citesc întotdeauna într-o enciclopedie ceea ce se spune despre un loc, înainte de-a porni spre el, da, da, am citit; se spune că localnicii îl cred tărîmul diavolului. (*Cu expresii de enciclopedie.*) ...În antichitate, corăbiile grecești și feniciene îl ocoleau, considerîndu-l domeniul lui Pontus — zeul Mării Negre. (*Se aude vîntul, păsările.*)

Se spunea că din aburul ăsta se nasc niște nimfe care te adorm și apoi te fură în adîncul lacului, care are legături nebănuite cu marea. În evul mediu, corăbierii genevezi și ragusani, iar, mai tîrziu, turcii îl numeau Lacul blestemului dulce. Folclorul acestor locuri, la rîndul lui... (*Din depărtare se aud niște strigăte; fericită că nu mai trebuie să-și continue chinul la care singură s-a supus.*) Auzi-i, ei sînt; s-au rătăcit; să nu nimerească în mocirlele despre care se spune...

GEORGE (*brutal*): Știu ce se spune: dar tu nu știi ce se va spune peste douăzeci, peste treizeci de ani.

MIRELA: Ce se va spune?

GEORGE (*din ușă*): Se va spune că am trecut eu pe aici și i-am schimbat toată mitologia!

MIRELA (*strigînd*): Nu te duce după ei; e periculos! Aprinde lanterna cea mare și semnalizează-le! (*Anei.*) E-n stare să se ducă după ei, atît e de bucuros că vin! (*Uitîndu-se după el.*) Dar e periculos să se ducă după ei.

ANA (*convinsă*): El știe să facă totul așa cum trebuie.

MIRELA (*spionînd-o*): Ești fericită, duie Ana, nu-i așa?

ANA: Fericită?

MIRELA (*ostînd*): Ești atît de fericită!

(*Luminile se schimbă, rămîne numai George lingă un zid, pe niște trepte; se aude vîntul, ceața se învălătuțește, amestecînd în ea lumini stranii. Se aud păsările. Multe. Deranjate. Se disting niște lanterne.*)

GEORGE: ...Aici, aici!... Nu vă spe-ri-ați de păsări! Nici ele nu se spe-ric. Nu cunosc încă omul! (*Se repede*

la cei doi.) Omul, cu tot sublimul și toată meschinăria lui, nu?... (Ride.) Va să zică, ați venit! (Emoționat, crispăt, îi îmbrățișează.) Măi căpăținoșilor! Căpăținoșii mei!... Mi-era dor de voi, mă... Uite, să fiu al dracului dacă nu-mi era dor!

ROIBU: Și mie mi-era dor, George. (Avîntat.) I-am zis lui Ilea: „Fie ce-o fi; chit că nu rămînem, dar de văzut trebuie să mergem să-l vedem pe George!”

GEORGE (brutal): Cum adică „nu rămîneti”?!?

ILEA (lui Roibu): Uite, vezi?

ROIBU: Da, a și-nceput.

GEORGE (dur): Mă iertați. N-am început nimic. Aici nu se va mai putea întimpla nimic. Vedeti păsările? Ele garantează asta. Aici, nimeni nu se va mai amesteca... (Alt ton, îi prinde de mîini, se obligă să fie vesel.) Dar, haideți, haideți înăuntru... un ceai, un rom... acolo vom discuta, nu pe ceața asta! Haideți!

ILEA (e morocănos, are o figură profesorală, vorbește monosilabic): Nu. Aici. Întîi aici... Roibule!

ROIBU (executîndu-se): Da, George. Stai. Nu intrăm. Înăuntru mai sînt și alții, cred. Mai întîi să ne lămurim.

ILEA: Da, între noi.

GEORGE: E o lucrare grozavă, vă dați seama?!

ILEA (are în ton și ceva jignit): Lucrarea ne place.

GEORGE (încîntat): Eram sigur. Și, fiți convinși că vreau neapărat s-o fac cu voi!

ILEA: E o tehnică deosebită, modernă.

ROIBU: Da, George. Dar vrem să te-nțrebăm un singur lucru: de ce ne-ai chemat tocmai pe noi, de ce?...

(Ilea se retrage, ascultă demn, încordat.)

GEORGE (reținut): După ce că vă chem, după ce anunț că nu concep să fac această lucrare decît cu voi...

ROIBU: George, toată lumea știe că ești un om capabil, toată lumea te admiră. Noi sîntem singurii care-ți cunoaștem și o altă latură, noi sîntem singurii oameni care știm că...

GEORGE (brutal): Știu ce știți!... Și dacă știți?!...

(Lumina se mută pe interior, unde Ana și Mirela au o poziție de confesiune intimă.)

MIRELA: Ai renunțat la un altul pentru el, nu-i așa?

ANA: Renunțat?... Nu știu dacă am renunțat.

MIRELA: Atunci?...?

ANA: Eu am știut atît: că vin la George. (Cu admirație.) George este un om atît de divers, de activ, plin de idei și de soluții, frămîntat, exploziv...

MIRELA (naivă): Și la minister e văzut foarte bine!

ANA: Se poate; nu știu ce legătură ar fi între minister și sentimentele mele, dar se poate.

MIRELA: Toată lumea e încîntată de el, vreau să zic. L-am auzit o dată pe ministru, chiar pe ministru...

ANA: De cînd lucrezi cu el?

MIRELA: De cînd am terminat școala. Eram premiantă. Directorul mi-a spus: „Am să te repartizez pe lîngă cel mai grozav constructor!”

ANA: „Pe lîngă cel mai grozav constructor!...” Vezi, pentru tine e simplu, pe tine te-a repartizat directorul. Dar eu... eu am venit singură, „pe lîngă cel mai grozav constructor”...

MIRELA (bănuind o insinuaare, pe care n-o permite): Să știi că e un constructor grozav!

ANA (vine la ea, o mîngîie protector): Mirela!...

(Luminile se schimbă, trec pe grupul de-afară.)

GEORGE: Și dacă știți?!...

ROIBU: Asta spun, puteai să-ți iei alți oameni care să te-admire în tot ceea ce faci, nu pe noi...

GEORGE (strigînd): Care știți că am greșit o dată. Și ce dacă am greșit o dată?!... Calculul meu e clar: vreau să lucrez cu voi tocmai pentru că vă cunosc. Știu cum trebuie să mă port. Am interesul să terminăm cît mai repede.

ILEA: Dar ne cunoști!

GEORGE (strigînd): Vă cunosc. Nu trebuie să mă amenințați! Și dacă vreau să lucrez tot cu voi, nu-nseamnă că pun mai mult preț pe ceea ce facem, pe ceea ce avem de făcut aici decît pe orgoliul meu?! Știți!... Și ce dacă știți?!... (Pauză penibilă.)

ILEA: Cei dinăuntru... Vrei să știe și ei?!...

GEORGE (se uită speriat înapoi): Nu-mi pasă: sînt cînstit cu voi; asta este.

ROIBU: Și noi am vrut să fim cînștiți, George, am vrut să discutăm mai întîi... Lucrarea este grozavă, nu-i așa, Ilea?!

ILEA: Așa-i! Din punct de vedere tehnic, eu sînt încîntat, pasionat chiar!

ROIBU: Iar dacă venim, tu știi, noi vom veni cu toată inima; și tocmai

pentru că vrem să venim cu toată inima, nu trebuie să existe nimic, nimic, mă-nțelegi tu, George, nimic din care... (*Enervat.*) Ilea, spune și tu, Ilea!...

ILEA (*neschimbă*): Da, spun: nu trebuie să existe nimic neclar între noi. Tu știi, George!...

GEORGE (*precaut*): Mașina v-așteaptă jos?

ROIBU: Da, să știi că avem și bagajele.

ILEA: Ne putem și întoarce cu ele...

GEORGE (*exasperat*): Și ce vreți voi să vă demonstrez?!?

ILEA: Știi tu...

GEORGE: Bine, dar aici avem toate garanțiile. Noi ștem... Noi hotărîm! Ilea, ție nu-ți pare bine să fim împreună.

ILEA: Eu nu sînt sentimental.

GEORGE: Ești. Dar nu vrei să arăți, te cunosc. Dacă te interesează, chiar pot să-ți spun: știi că ții la mine!...

(*Lumina se mută pe interior.*)

MIRELA (*naivă, dar conformistă*):

Sînt sigură că prin asta l-ai cîștigat.

ANA: De ce să-l cîștig? Crezi c-am vrut așa ceva?... Acum, da, aș vrea să nu-l pierd; dar atunci... n-am vrut să-l cîștig.

MIRELA (*tot ce o interesează pe ea*):

Acum înțeleg; ești o femeie interiorizată, prin asta l-ai cîștigat. (*Sinceră.*)

Ah, cît aș vrea să fiu și eu așa!...

ANA: Mirela, nu cumva tu?...

MIRELA: Poftim?

ANA: Nimic. (*O studiază cu atenție.*)

Adică... voiam să te-ntreb, Mirela, cum îți inchipui tu bărbatul ideal?

MIRELA: Bărbatul ideal? (*Visătoare.*) Îl văd înalt...

(*deodată rectificînd, gîndindu-se evident la o persoană anume.*)

adică poate să nu fie chiar atît de înalt, blond, cu ochii negri, bine bărbierit și... să nu fie chiar atît de dur ca tovarășul inginer...

(*Rămîne ea însăși cum uimită de ce-a spus.*)

ANA (*ride copios, o îmbrățișează, o mîngîie*): Mirela, spune-mi, te rog, Mirela, ai mai pizmuit vreo iubită de-a lui?

MIRELA (*bosumflată*): Dar pe dumneata nu te pizmuiesc deloc. Dumneata îl meriți.

ANA (*sincer curioasă*): Vrei să spui că celelalte nu-l meritau?

MIRELA: Categorie, nu!... (*Confidențial.*) Nu-l înțelegeau suficient.

ANA: Și acum, crezi că e înțeles?...

MIRELA (*„ia mai lasă-mă-n pace!”*):

Dar ce, trebuie neapărat să am păreri

despre toate amănuntele vieții lui particulare?!

ANA: Iartă-mă, Mirela; de două ori te rog să mă ierți. Tu îmi puseseși prima o întrebare.

MIRELA (*tulburată*): O întrebare?...

ANA: M-ai întrebat dacă am renunțat la altul pentru el. Da, am renunțat. Am renunțat la un om pentru care eram totul.

MIRELA (*invidioasă*): Total, totul?

ANA (*sigură*): Total; sau, mă rog, tot ce poate însemna totul... și să știi că avea un suflet larg, era mai generos decît George.

MIRELA: Și atunci, de ce ai renunțat la el?

ANA: Ți-am mai spus. N-am renunțat la el. Atunci cînd a trebuit să-mi pun problema, mi-am pus-o numai dacă vin sau nu vin la George. Atît.

MIRELA: Atît?

ANA: Pentru omul acela eu însemnam totul, iar George înseamnă el totul pentru mine...

MIRELA: Dar așa, măcar din umanitate, din bunătate?...

ANA: Bunătate... umanitate? Cînd îți pui asemenea probleme în dragoste, este ea și cum ai renunța la ea. Și, de fapt, de cele mai multe ori așa facem, renunțăm la ea.

MIRELA: Înțeleg. Iar dumneata, n-ai vrut să renunți.

ANA: N-am mai vrut să renunț. Mirela, asta e. Nu uita că eu am cu zece ani mai mult decît tine.

MIRELA (*tulburată*): Da, nu uit... N-am cum să uit. Și chiar dac-aș uita... (*Dă din mină a: „ce folos”, deodată, transfigurată.*) În orice caz, duduie Ana, iartă-mă și dumneata pe mine că nu ți-am răspuns cînd a trebuit. Dar îl meriți, îl meriți!... (*E foarte tulburată; își smulge fularul cu care s-a jucat și fuge afară.*)

(*Lumina se mută afară, valurile de ceață se rotesc în jurul lui George, dîndu-i ceva straniu; Ilea și Roibu se îndepărtează.*)

GEORGE: Vă privește!... Dacă veniți, veniți; dacă nu, nu. Dar aveți grijă, să nu mă compromiteți față de... (*Dă cu ochii de Mirela, se oprește.*)

MIRELA: Unde sînt?

GEORGE: Nu-i vezi? S-au transformat în duhuri!... Cred că plutesc deasupra lacului! Ori, s-au amestecat cu păsările. (*Se aud păsările făcînd multă gălăgie.*)

MIRELA: Nu, nu glumi; spune-mi, te rog...

GEORGE: Ți-am spus.

MIRELA: V-ați certat iar?...

GEORGE (*luînd o hotărîre, fuge după ei*): Hei, Ilea, Roibu...

MIRELA (*alcargă după el*): Stai! E atît de întuneric, și ceață!

GEORGE: Dar nu mi-au spus sigur dacă...

MIRELA: Nu te duce, nu te duce, totul e atît de... (*Uenîndu-i o idee.*) Și apoi, te cheamă Ana... lasă, mă duc eu după ei!

GEORGE: Nu, nu te duce... Dar stai aici, să le semnalizezi. Se vor întoarce, da, se vor întoarce și va trebui să le semnalizezi.

MIRELA: Le semnalizez, le semnalizez. (*Strigă.*) Uhuuuu!... Ei, voi!... (*Și începe un cîntec.*)

GEORGE (*intrînd; lumina se mută pe interior*): De ce mă chemi?

ANA (*surprinsă*): Nu te-am chemat.

GEORGE: Mi-a spus că m-ai chemat.

ANA: Mirela.

GEORGE (*nervos*): Dar cine? Cine mai e aici?!

ANA: Cine mai e? Dar prietenii tăi?

GEORGE (*pe gînduri*): Prietenii mei!... Da... Sigur, sînt... Adică, acumă nu sînt, au mașina jos... Dar or să vină, or să vină.

(*De afară se aude cîntecul Mirelei, e trist, nostalgic.*)

ANA (*ca și cum ar lua o hotărîre*): Ascultă, George! Mirela te iubește de multă vreme?

GEORGE: Ca oricare altă femeie: din clipa în care m-a văzut.

ANA: Vorbește serios. Știi că te iubește? Ai observat că face trăsnași și nu mai e stăpînă pe ea cînd...

GEORGE (*ride copios, totuși se oprește, nervos, și se uită pe fereastră*).

ANA: Nu, nu, nu ride. Cu felul tău de-a fi, poate că n-ai băgat de seamă cum te urmărește, cum te imită.

GEORGE:...Mă imită!

ANA: Da. Are gesturile tale. Repetă cuvintele așa cum le repeți tu.

(*Mirela se aude cîntînd. Refrenul e și mai trist.*)

GEORGE (*și amuzat, și intrigat*): Și ce să-i fac eu?!... Nu sînt nici deajuns de tînăr, nici deajuns de bătrîn ca să mă amuze amorul lipsit de sare al unei puștance sentimentale. (*Cîntecul Mirelei se va auzi pe tot parcursul acestei scene.*)

ANA: A, va să zică, știi... Va să zică, remarcaseși!

GEORGE (*mingînd-o*): Iubirea mea, dar tu nu-ți dai seama că eu am nevoie de-o femeie ca tine, că eu am avut de multă vreme nevoie de-o femeie ca tine?!...

ANA: Mă rog, și m-ai căutat în toate celelalte?

GEORGE: Foarte probabil; și n-am găsit la ele capacitatea deplină de dăruire pe care o ai tu.

ANA: Poate vrei să spui „putința de-a te admira”...

GEORGE: Poate.

ANA (*deodată amîntindu-și, intrigată*): Bine, dar cum poți să rabzi ca fata asta să te iubească, să te urmărească, să-ți studieze femeile.

GEORGE (*comic*): Uite că pot!

ANA: Zi mai bine că n-ai observat, sau că nu te-a interesat să observi.

GEORGE: Dacă vrei, pe lingă ce-ai spus tu, îți dau un amănunt în plus.

ANA: Anume?

GEORGE: Pot să te informez, stimată doamnă, că și-a oxigenat părul exact în perioada în care pe mine mă părăsise o femeie blondă.

MIRELA (*deschide ușa, vîntul răbufnește, ceața se invăluțește în razele lanternei*): Pofțiți! Ați avut noroc. Credeam că sînt ai noștri. Ați avut noroc. Dacă nu vă semnalizam...

ION: Să nu vă pară rău. Și eu, tot după ai dumneavoastră, dacă e vorba de constructorii uzinei...

MIRELA: De ei, de ei, pofțiți! Fiți atent, e plin de păsări. Să nu călcați pe ele!

ION (*intră, își scutură haina*): Bună seara.

ANA (*care i-a auzit glasul, s-a ridicat uimită, transparentă*).

ION (*deodată, dîndu-și seama, se repede la ea, la bagaje*): Ana!... (*Mîngîndu-i bagajele, încercînd să-i ia mîna.*) Te așteptam. Ana, eram sigur că ai să vii...

ANA (*se depărtează în tăcere, dă să spună ceva, dar nu reușește*).

ION (*atras de ea*): Și eu, care am dat drumul șalupei!... Dacă știam... Ana... (*Încearcă să-i ia mîinile.*) Eu tot atît de mult te iubesc!...

ANA (*se uită prin el mai departe, îl caută cu privirea pe George, într-un colț umbrit, roștește fără intonație*): Nu, Ion, n-am venit. (*Se așază lingă bagaje și rămîne ca mai înainte, ca un om decis la o așteptare fără margini.*)

ION (*e totuși demn*): Cum, Ana? (*După o pauză, raționînd.*) „N-ai venit!”

ANA (*luînd o hotărîre care nu-i schimbă atitudinea impasibilă, aproape silabi-*

(*sind*): George, uite că a venit Ion, a și venit Ion...

MIRELA: Va să zică... (*Duce mina la gură, rămîne uimită, curioasă și de prisos.*)

GEORGE (*vine cu pași mari, rostește exact ceea ce-l interesează*): Domnule, ai fost anunțat de venirea ei?

ION (*logic*): Nu. Cum să fiu anunțat?

GEORGE (*oficial*): Va să zică, nu te-a anunțat nimeni?...

ION: Nimeni.

GEORGE: Și atunci ce cauți aici? (*Se uită la Ana cu suspicioasă ciudă.*) Cum de-ai apărut aici?... N-ai vrea să spui că duhurile lacului te-au făcut să presimți?...

MIRELA (*automat, remarcându-se prezența ei și prin felul cum a urmărit împlinirea și cum face asociațiile*): Duhurile fostelor iubiri.

GEORGE (*ingrozitor*): Poftim?!!

MIRELA (*speriată, prinzindu-și fața în palme și ferindu-se, scapă un sunet care-i arată și teama, dar și felul cum constată că a făcut o gafă*): Iu!

ION (*care a încercat să se liniștească, a privit bagajele, a cercetat trusele*): Pot să vă răspund la prima întrebare: cred că pe dumneavoastră vă caut. La cea de-a doua, nu pot să vă răspund.

GEORGE (*numai ce-l interesează, nu marșează la un limbaj de societate*): De ce mă cauți?

ION (*hotărîndu-se*): Aș fi început poate altfel. Cu o introducere, argumentînd.

GEORGE: Ce să argumentezi?

ION: Am să vă spun brutal: vă caut să vă conving că nu trebuie să construiți uzina aici.

(*Moment de tăcere, de stupeoare, cele două femei își îndreaptă atenția către el; Ion face un gest prin care se vrea mai înțeles.*)

GEORGE (*un lucru mai absurd n-ar putea să rostească*): Nu trebuie să construiesc?

ION: Exact. Să nu începeți lucrările. Vreau să vă conving de ceva.

MIRELA (*înțelegînd și simțînd fiecare particula de reacție la George*): E nebun.

ANA (*se ridică, îi ocolește, îi privește atent, bănuitor*).

GEORGE (*fix*): Să nu încep construirea uzinei?!!

ION (*fanatic*): Da.

GEORGE: A uzinei ăsteia?

ION (*la fel*): Da. Pentru asta am venit... ca să vă conving...

GEORGE (*izbucnește într-un hohot de ris nervos*): Ha, ha, ha! Motivează-ți

apariția cu ceva mai puțin absurd, se mai pot găsi explicații ca să ieși din încurcătură. (*Rîde, silindu-se să se amuze.*)

MIRELA: Auzi-i: sînt ei! Va să zică, vin, vin!

(*Se aud strigăte, smulge lanterna și iese. Din ușă, mai face o dată o figură totalmente nedumerită.*)

GEORGE: Vin!... (*E redresat, și-a recăpătat alura degajată și demnă.*)

ION: Ana, tu ești cu dumnealor?

GEORGE (*cinic*): Ha, cum „cu dumnealor“?... Vrei să fii politicos sau delicat... E cu mine, domnule, e cu mine. E amanta mea, e iubita mea, doarme cu mine în același pat!

ANA (*deodată hotărîndu-se*): De ce vrei neapărat să-l jignești, să-l umilești? (*A venit în fața lui Ion, ca și cum ar fi vrut să-i ia apărarea.*)

ION: Ana! Eu am întrebat dacă ești în colectivul dumnealor.

ANA (*se uită la el, apoi se ferește, se retrage*).

ION (*reținut, dar nu intimidat*): Ea cunoaște căutările mele și v-ar putea convinge că nu glumesc. Sînt un suflet chinuit, dar foarte încăpățînat.

GEORGE (*obligat de tonul lui*): N-ai decît; dacă așa te simți bine. Dar ce-are a face cu ceea ce vreau să fac eu?

ION (*fanatic*): Are. De asta vă caut, vă ofer un avantaj. Un mare avantaj!...

GEORGE: Acum ne oferi și avantaje!...

ION: Da. Eu sînt înfrățit cu aceste locuri. (*Patetic.*) Ele, mie-mi spun mai mult decît altora.

GEORGE (*contemplantu-l*): Ana, soarta ta a fost să iubești numai bărbați nebuni!

ANA: E adevărat ce spune, e geolog. forează aici de multă vreme. Caută aramă, dar n-o găsește. E posibil să fi aflat ceva în legătură cu sondele noastre.

ION (*devenit pătimaș*): Da, caut arama. Și o voi smulge din acest pămînt perfid, chiar dacă unii abandonează. (*Își dă seama că a fost patetic. Repede.*) Tocmai în legătură cu asta voiam să vorbim...

GEORGE (*mărinimos*): Dacă nu e vreo idee în legătură cu Ana, putem discuta. (*Își trage un scaun, arată spre masă.*) Haideți, luați loc la masa tratativelor. Tu, Ana, de ce parte te așezi?

ANA (*rămîne nedecisă în capul mesei. Lui Ion*): Așa e el. Să știi că nu vrea neapărat să te jignească.

- ION: Nu mă interesează, Ana, eu am un scop prea grav. Nu mă impresionează nici dacă sînt scuipat, nici dacă mi se dau flori, înțelegi?!
 ANA: Înțeleg... Te știu. (*Se așază de partea lui George.*)
 ION (*nerăbdător*): Dacă s-ar demonstra că și cu 40 de km mai jos găsiți aceiași strat de ape radioactive, ați fi de acord să mutați întregul dv. șantier acolo?
 GEORGE: Pe mine nu mă interesează locul, pe mine mă interesează această lucrare.
 ION (*bucuros*): Atunci, înseamnă că veți fi de partea mea.
 GEORGE: Am spus doar că mă interesează. Da, această lucrare modernă, care îmi dă posibilitatea să arăt ce pot...
 ION: Da, și exact această lucrare modernă o veți face cu 40 de kilometri mai jos.
 GEORGE (*se duce la plan*): Privește! E o uzină care va extrage radium din apele termale. Unică în lume, numai englezii au, dar din apele mării. Pricepi? Construcții hidrotehnice, construcții industriale exterioare și subterane, construcții rutiere, un pod și un mic port. E o lucrare care presupune soluții ingenioase Ritm de construcție, organizare.
 ION (*incântat*): Totul, absolut totul se poate face și dincolo!...
 GEORGE (*deodată răcind*): Nu se poate!... (*Venind la el.*) Pricepi, omule?... Eu aștept lucrarea asta de trei ani, iar acum, dumneata îmi propui s-o mut în altă parte.
 ION: Am un motiv temeinic.
 GEORGE (*îndirjindu-se*): Și eu! E lucrarea mea cea mai importantă, nu am timp de pierdut.
 ION: Dar eu vă propun...
 GEORGE (*generos și neatent, cu privire spre alc lui*): Iubitule, pricepe-mă, e ca și cum îmi propui să-mi transplantez o mină, cerindu-mi mai întii să mi-o tai pe a mea, care-i... (*sigur pe el*) zdravănă și îndeminatică!
 ION (*scuturîndu-se de mîngîierea lui protectoră*): E vorba de niște oameni aici. Destul de mulți. (*Venindu-i o idee.*) Ana, știi că nu vreau să apelez la tine. Dar tu îi cunoști pe oamenii ăștia!...
 ANA: Da, Ion. Dar îl cunosc și pe el. (*Arată spre George.*)
 ION (*izbucînd*): Dar trebuie să mă ascultați. Am să mă duc și sus, am să bat la toate porțile; dar trebuie ca mai întii dumneavoastră...
 GEORGE (*il privește surprins, ridică din*
- umerii; Poftim, dom'le. Dă-i drumul, dacă asta te răcorește!
 ION (*aproape ordonînd*): Nu o fac pentru mine. Eu am ratat. Dar oamenii care mi-au ajutat nu sînt vinovați cu nimic.
 ANA (*nemaiputîndu-se abține*): Ion, nu trebuie să vorbești așa.
 ION (*nu mai e atent la ea*): Vă propun să vă mutați peste lac cu 40 de kilometri mai jos. Stratul de ape ajunge pînă acolo. Orașul există. Există și un mic port. Deci, e mult mai economic să construiți dincolo. Apoi, forajele dumneavoastră și sistemul organizat de control ar putea să mă ajute și pe mine să găsesc filonul de cupru pe care-l caut. (*Pasionat.*) E un filon imens, înțelegeți?!
 GEORGE: Perfect. Eram sigur că există și acest punct. Spune cinstit, dom'le, ăsta e motivul și nu avantajele pe care le-am avea noi!
 ION: Nu. Cred că am fost destul de explicit. E o veche stațiune balneară și s-ar putea dezvolta, e un vechi port care ar reînvia. Să vedeți orașelul acela părăsit, cu bărbaiții care lipsesc de-acasă opt și chiar zece luni dintr-un an...
 GEORGE (*amuzat*): Păi înseamnă că ai un rost dacă ei lipsesc.
 ION (*dur, solemn*): Puteți să mă jigniți oricît. Nu mă interesează. Eu sînt un om care a simțit gustul ușilor închise.
 ANA (*care a tresărit la fiecare vorbă a lui*): Se poate oare să te fi schimbat așa?!
 ION: Stai, Ana, nu te speria. Eu nu știu dacă loviturile te fac întotdeauna rău.
 GEORGE (*aparte*): Cristos în persoană!
 ION: Te obligă să meditezi. Și apoi, te fac mai om, mai om cu tine și cu alții.
 GEORGE (*ironic*): Deci, ar însemna că ai folosit ce-ai avut de folosit aici! Păi atunci (*alt ton*), du-te, dom'le, în altă parte și lasă-ne pe noi în pace!...
 ION (*ferm, greu de tot*): Stau aici... Aici e locul meu! Pămîntul ăsta e perfid, e răuvoitor, dar e al meu. Vă dați seama că trebuie să ai o doză mare de încăpăținare ca să cauți ceva fără să găsești!
 GEORGE (*ironic*): Îmi dau seama, dar nu neapărat în avantajul inteligenței dumitale!
 ION: Eu mă duc în altă parte, găsesc un pămînt mai darnic, dar celor de aici le-am dat atîtea speranțe!
 GEORGE: Și dacă nu este aramă? Un om de meserie trebuie să știe și cînd să abandoneze!
 ION: Arama o abandonez. Dar oamenii

- cu care am lucrat? Un colectiv de oameni se formează greu, se rodează greu! Există un capital afectiv, pe care l-am investit în fiecare om cu care am lucrat și fiecare om a investit în mine!...
- GEORGE: „Capital afectiv investit“... (*Luind o hotărâre.*) Îmi place cum vorbești. E un lucru perfect adevărat. Îl simt pe propria mea piele. Nu te pot răsplăti decât fiind cinstit cu dumneata.
- ION: Atunci...
- ANA (*tresare, vine mai aproape*).
GEORGE: Și tocmai din pricina asta, din pricină că vreau să fiu cinstit, îți spun: nu te aștepta să mă convingi în vreun fel!
- ANA: Da, Ion, să știi. Om mai hotărât ca el nu există. Ți-a vorbit cinstit.
- ION (*incăpăținat*): Va trebui să înțelegi. Aici se amestecă sufletul omului cu sufletul pământului, calitățile omului cu calitățile pământului. (*Deodată, disperat.*) Va trebui să înțelegi. Ana, tu nu crezi că arama există?
- ANA: Ba cred, Ion. (*Deodată.*) Ce, oare bănuiești că pentru asta am plecat?...
- (*Ilea, Roibu, Mirela hăulesc la ușă.*)
- ION: Sint și alții care nu cred. Am simțit mai de mult, de când au început să stopeze investițiile. Iar acum, pof-tim! (*Pune pe masă o hirtie.*)
- ILEA, ROIBU (*intrând*): Bună seara; am călcat peste păsări, am învins duhurile și-am venit!...
- GEORGE: Le-ați învins... (*Fericit, se duce la ei, îi îmbrățișează.*) Dacă sin-teți voi aici, pot învinge orice fel de duhuri!...
- ROIBU: Șefule, poți conta pe noi pînă la ultima fibră!...
- ILEA: Am hotărît, am hotărît. Gata!
- GEORGE: O să vedeți voi ce lucrare formidabilă facem, o să vedeți ce iese!...
- ILEA: Șantier gradu' unu... mecanizare totală, oameni de calificare. (*Atrăgîndu-i atenția.*) Dacă sint toate astea...
- ROIBU: Ilea! Uff, suflet de prefabricate!... Iar „șantier“ și „grad“ și „materiale“... Esențialul e că sintem noi iarăși la un loc. Toți trei.
- GEORGE: Ca-n studenție!
- ROIBU: Ca la Oradea, ca la Govora!
- ILEA: Da. Sintem. Eu ce-am zis!... Avem șantierul și materialele, care ne fac să fim iar împreună, să lucrăm iar împreună.
- ROIBU: De la stînga la dreapta, nu-mărați!
- GEORGE: Unu!
- ILEA: Doi!
- ROIBU: Trei! Perfect!
- MIRELA: Ce „perfect“. Pardon: patru!...
- ROIBU (*strigînd-o pe Mirela*): Da, spîridușul luminos care ne-a arătat calea!
- ANA (*citînd hirtia*): „...Veți lichida și veți preda materialele în gestiune...“ (*Îngrozită.*) Ți-au desființat șantierul!
- MIRELA: Norocul vostru că nu sint încă țînțari. Dacă înnoptați în mocirlă...
- ION (*logic*): Era și cazul. Forez de aproape doi ani; rezultate slabe, nu acopăr nici un sfert din cheltuielile prospectiunii.
- ILEA (*mingînd-o și el pe Mirela*): Da, ești salvatoarea noastră. (*Muzical.*) Mi-Re-La..
- ANA: E îngrozitor!
- MIRELA: Mi-a fost milă de voi. Mi-am zis: aștia nu găsesc o viziună de mistreți ca să se adăpostească... Ha, ha! Sub același acoperiș cu o mistrețoaică...
- ANA: Dar e îngrozitor, Ion; e îngrozitor!...
- (*George îi observă, e atent la ei.*)
- MIRELA (*mai zgomotoasă*): Am citit în enciclopedie despre mistreții de aici, zice că au miros de pește!... (*Ride.*)
- ION: Mai am două săptămîni pînă la termenul de lichidare, și dacă nu... (*Începe să tremure, nu mai e reținut, arată spre George.*) Dumnealui... trebuie să înțeleagă, trebuie să înțeleagă!... Peste lac...
- GEORGE (*ca dovadă că a fost atent*): Nu te aștepta! (*Repede, ca să schimbe vorba.*) Ana, să-ți prezint prietenii mei. Ea e Ana... (*Ilea și Roibu vin în fata Anei și-i sărută mina.*)
- ION (*a redevenit placid și încăpăținat*): Va trebui să înțelegi.
- GEORGE: Ana, fă-l să înceteze. Pe acești oameni de-abia i-am convins să vină, iar el...
- ILEA, ROIBU (*Mirelei*): Cine e?
- MIRELA (*care prima dată a ezitat să răspundă*): E... (*Dă din cap spre Ana.*) A venit pe lac, lacul dinspre nord; a apărut din aburul acela. Vrea să ne convingă să nu mai construim uzina!..
- ION (*strigă*): Peste lac există un oras, o așezare întregă!
- GEORGE: Ascultă, omule, înainte de-a ne spune „la revedere“ sau, mai sigur, „adio“, convinge-te că acest lac a apărut pe lume tocmai spre a fi o graniță între noi.
- ION: Dar nu vă spun nici „la revedere“, nici „adio“, pînă nu vă conving.
- GEORGE: Ai să ne spui! Și vom folosi această graniță naturală care este lacul. Aici, noi, cu uzina; dincolo, dumneata cu orașul, cu oamenii și cu minele de aramă.

ROIBU: Ce zici, Ilea?...

ILEA: În peisajul ăsta... posibil orice.

GEORGE (*celor doi*): Cred că ați studiat planurile, cred că sunteți convingși de seriozitatea lor.

ION (*cu speranță*): Se poate, dar planul meu nu l-au studiat, și...

ROIBU: Dar, în definitiv, cine ești dumneata?

ION: Un cetățean care vă propune o variantă.

GEORGE: Îți spun clar, cât se poate de clar, tocmai ca să nu mai insiști: noi așteptăm lucrarea asta de trei ani, n-o s-o cedăm și n-o s-o aminăm de dragul dumitale.

ION: Mă voi vedea nevoit să intervin mai sus.

GEORGE: Te privește. Adineaori ți-am spus că accept să discutăm orice dacă nu-i vorba de Ana. Ei bine, mai degrabă discutăm despre Ana decât despre varianta dumitale!

ION: Am argumente pentru această variantă. Ana, tu știi că eu am argumente.

ANA (*tulburată*): Da, știu prea bine! Dar — n-auzi? — mai bine, discutăm despre mine!... Asta-i nenorocirea că eu știu!... (*Icese, moment penibil.*)

ROIBU: Variantă! Ascultă, dom'le, eu am un unchi oltean. Din ăia care se duc cu două ore înainte la gară și călătoresc tot deasupra trenului.

ION: Și ce-i cu asta?

ROIBU: Păi... e o variantă. Uite ce variantă: Moșu' ăsta al meu, cum stătea pe peron, vede un tren cu soldați cu pantaloni roșii că urcă la deal. „Mișcare de trupe“ — își spune el. După asta, vede un alt tren, la fel de plin, cu soldați cu pantaloni albaștri, că trece la vale. „Iarăși mișcare de trupe“ — își zice. Și-ntr-adevăr, află că regimentul din Caracal se mută la Tîrgu Jiu, și invers. Atunci, lui moșu-meu îi vine ideea unei variante și spune: „Ce netoți, două trenuri întregi! Ar fi putut să pună într-un singur

7
vagon toți pantalonii roșii și să-i trimită la deal, și într-altul, toți pantalonii albaștri, și să-i trimită la vale!...“ Ei, ce zici, nu era bună varianta lui moșu-meu? Numai că, după câteva minute, el singur se răzgîndește și spune: „Nu, domnule, n-am dreptate. Varianta mea nu-i bună Cum o să fie bună?... Păi, cită vreme călătoresc pantalonii la deal și la vale, soldații, ce, stau cu fundul gol?!!“...

ION (*jignit*): Eu am o propunere serioasă.

ILEA (*insinuant*): Să nu te răzgîndești. (*Arată pantalonii.*)

GEORGE (*i-a trecut emoția*): Nu, nu... Dumnealui trebuie luat în serios. (*Amenințător.*) Te vom lua în serios, foarte în serios, și-ți vom distruge orice argument, înțelegi!...

CORTINA

A C T U L A L D O I L E A

Același decor. Dar totul e renovat, refăcut, ordonat, conform personalității lui George. A apărut în plus și ceva mobilier de campanie, care dă o altă ambianță, creează impresia de activitate, de mișcare.

ANA (*se uită la niște roci și studiază o schemă; când intră Mirela și Roibu, e închecată, se retrage cu ele; vrea să le ascundă*).

ROIBU: Poftim în living-room; nici nu se poate fără el! Oriunde ne-am așe-

zat pină acum sub conducerea lui George, a trebuit să apară acest living-room...

MIRELA (*intrînd*): Ah! păsările astea! Ne-au invadat!

ROIBU: Era locul lor. Poate că aici era living-room-ul lor!

MIRELA: Living-room?...

ROIBU: Da, living-room — cameră de trăit, cameră în care se duce traiul, cameră în care se trăiește. Mirela, hai să trăim împreună în camera asta! (*Încearcă s-o îmbrățișeze.*)

MIRELA: Domnule inginer! (*Se ferește.*)

Ti-am spus doar că iubesc pe cineva!

ROIBU (*dezamăgit*): Living-room!... Oriunde ne-a tîrît, a organizat mai întîi un living-room. Pentru viața micului nostru colectiv, un living-room...

MIRELA (*inciudată*): Living-room, living-room... Acum repeți cuvintele așa cum le repetă el!...

ROIBU: Totul trebuie să fie pus la punct, totul trebuie să fie prevăzut, totul trebuie să fie calculat, pînă și cuantumul de legătură sufletească ce se creează bind în fiecare seară șprît în living-room...

MIRELA: E atît de calculat?

ROIBU: E un geniu în privința asta. Cînd începem o treabă, el știe precis nu numai cînd o vom termina, dar și cînd vom fi decorați, și cu ce vom fi decorați. Ne împarte, uite așa, de la început: tu ici sectorul ăsta și tragi pentru decorația cutare; pe tine sînt supărat, îți dau să faci numai asta și mergi numai spre medalia cutare... Totul prevăzut, gîndit, organizat, prestabil cu geniu și machiavertic... Bineînțeles, numai dacă nu se instituie între timp noi decorații...

MIRELA: E un om grozav. Oare, pentru mine, ce-o fi prevăzînd?

ROIBU: Cred că ți-a prevăzut... (*nu prea încîntat*) un iubit ca mine!...

MIRELA: Ei!...

ROIBU: Vorba lui Ilea: să fim realiști. Ce-ar putea altceva? Un om cu previziunea lui n-a putut să nu-și dea seama c-ai să te îndrăgostești de el. Și atunci, singura portiță n-o puteam fi decît eu, care-s bondoc și sentimental.

MIRELA (*uimită*): Și însurat!...

ROIBU: Nu m-așteptam să fii atît de calculată!

MIRELA: Calculată? (*Fericită.*) Și de mine zici că-s calculată, și de el!

ROIBU: Păi ești, semenii cu el!...

MIRELA (*cu tonul lui George*): Perfect!... Atunci ascultă calculul meu: pe voi, cei însurați, tocmai cînd ți-e lumea mai dragă, vă cuprind grijile familiale; cînd se înfiripă amorul așa cum trebuie, încep problemele familiale. (*Bosumflată.*) Și, în definitiv, tocmai duminică, atunci cînd poți porni în voie și fără grijă, pretextați c-aveți

treabă... De fapt... „aveți treabă”. (*Deziluzionată.*) Și atunci? (*Se aud păsările.*)

ROIBU (*melodramatic*): Am știut eu că păsările astea scirboase cobesc! În orice caz, ești foarte lucidă, Mirela. La mintea ta ar trebui să ai buletin de București și bani de mașină. (*Dă să o îmbrățișeze. Mirela e mai docilă.*)

ANA (*încercînd să ascundă probele geologice într-un sertar, le scapă pe jos*).

MIRELA: Au! (*O rupe la fugă, iese.*)

ROIBU (*a rămas surprins un moment, apoi izbucnește în ris*): Erai aici! (*Ride în continuare, deodată devine serios.*) Ana, tu ai auzit secretele sentimentelor mele! Adică nu, sentimentele secretelor mele... Dar, Ana, tu știi ce parșivă-i ființa asta?...

ANA: Iar birfești?

ROIBU: Aha, principiile lui George: armonia perfectă a colectivului...

ANA (*fără să clipească*): Exact.

ROIBU (*vorbînd în ghilimele, patetic*): „Colectivul nostru mic, dar puternic, colectivul nostru format din oameni capabili, colectivul nostru care duce pe creptele cele mai înalte...” (*Surprinzînd privirea aspră a Anei.*) Va să zică, m-ai prins, cu sentimentele, cu...

ANA: Nu te-am prins cu nimic.

ROIBU: Ana, ai văzut păsările?... De dincolo de lac, vin din ce în ce mai multe și se-așază aici, în jurul cabanei noastre!

ANA: De dincolo de lac?

ROIBU: Da, vin stoluri și stoluri. În fiecare zi. Și ne invadează. (*Insinuant.*) E oare soarta noastră să fim invadați de dincolo de lac?!

ANA: E primăvară, e vremea lor. Aici e mai cald.

ROIBU: Va să zică, tu le dai dreptate să ne invadeze!...

ANA: George spune că ele au un aparat pe care noi nu-l avem, un aparat care le atrage unele către altele, destin lingă destin... Sau, poate că avem și noi un aparat pe care ni-l va descoperi un cercetător țicnit.

ROIBU: Poate că aparatul ăsta se numește sentiment.

ANA: Nu. E un aparat rudimentar. Pășăresc. El nu le dă libertate.

ROIBU: Iar noi!...

ANA (*convinsă*): Noi sîntem liberi în fața sentimentelor.

ROIBU (*deodată, luînd-o de mînă, foarte grijuliu*): Ana, cu tine se întîmplă ceva!

ANA: Ce să se întîmple?

ROIBU: Nu-mi ascunde! Nu pentru mine te rog asta; pentru tine. Sîntem atît de

puțini. N-ai cu cine să te sfătuiești. Hai, spune! Descarcă-te! Spune! Sînt ca un popă surd, nu se va lipi nimic de mine, iar ție îți va face bine!

ANA (*impresionată*): Ești un om de suflet.

ROIBU (*ocolind mulțumirea*): Cred și eu, în pustiul ăsta!... Pe locul ăsta cu ceață, în (*insinuant*): galeriile părăsite...

ANA: Va să zică, m-ai văzut de partea cealaltă a lacului!

ROIBU (*alt joc, prins, justificîndu-se*): Dacă ai lăsat șalupa la mal! Nu știam că te pricepi să conduci șalupa. Și pe ceața aia înecăcioasă! Brrr... Aici, unde totul e atît de ciudat! Și acul magnetic are deviație!...

ANA: Nu mi-am închipuit că tu puteai fi umbra aceea. M-am ferit, am crezut că-i el.

ROIBU: George?

ANA: Nu, Ion.

ROIBU: L-am văzut și pe el. Trebuie să ne predea nouă inventarul pe care l-a avut pe șantier

ANA (*apropiîndu-se*): L-ai văzut...

ROIBU: L-am văzut. Cît e de cînd am venit noi? Două săptămîni, nu? ...Ei bine, arată mai bătrîn cu douăzeci de ani.

ANA: Două săptămîni, exact. Astăzi el trebuie să lichideze.

ROIBU: Are părul alb, aproape alb.

ANA (*în paralel, neimpresionată, pentru că se gîndește la lucruri mai grave*): Pină astăzi a avut termen. Eu, de asta... am căutat să mă conving dacă mai are vreo șansă. Am cercetat prospecțiunile, am căutat să văd dacă se simte ceva nou față de ce cunoaștem. Vai, e îngrozitor, îngrozitor.

ROIBU (*sprîjinind-o*): Tu îl mai iubesti, Ana...

ANA: E îngrozitor! Eu știu ce caracter e! (*Se aud păsările.*)

ROIBU: Ana, poate că trebuie să-i explici.

ANA: E mîndru, e demn, e sentimental... și a crezut foarte mult în ceea ce făcea aici...

ROIBU: Și dacă-l mai iubesti, de ce...

ANA: Aici nu era numai o descoperire, erau și niște oameni pe care i-a entuziasmat...

ROIBU (*reușind să se pună de acord cu ea*): E adevărat că se întorseseră două sute de mineri care-și abandonaseră casele?

ANA: Zici că trebuia să-i vorbesc? Ce era să-i explic?

ROIBU: Ana, să lăsăm dacă nu vrei să vorbești despre asta. Zici că oamenii

și-au pus speranțe în el și-n descoperirea lui?

ANA: Nu, nu-l mai iubesc. Tocmai asta-i nenorocirea! Nu-l mai iubesc, și totuși, mă simt legată de el prin tot felul de... (*Ca și cum s-ar feri.*) Nu, nu-l mai iubesc!

ROIBU (*devine grav*): Ana, uite, să-ți spun o poveste. Eu, pe vremea seceței, am fost înfiat de-un popă. Mi-a dat omul să mănînc, m-a îmbrăcat, m-a ținut și la școală. M-am legat de el mai mult ca de tata, mai ales că-mi vorbea cu tact și-și punea multe speranțe în mine. Dar, la un moment dat, am ajuns să-l urăsc. Aveam greutăți din pricina lui, contam ca băiat de popă. Zău, știi ce ciudă-mi era; trebuia să plec la studii în străinătate. Sînt chemat la Minister și mi se spune că mi s-a amînat plecarea. Eu încep să strig: „Știu de ce, din pricina popii! dar ce am eu cu popa, eu mă deciz de popă!...” Atunci, omul cu care stăteam de vorbă mi-a spus așa, de-a dreptul: „Uite, băiete, tu să nu mai faci chestii din astea cu decizere, că tot nu te crede nimeni; și apoi, nu ți-e rușine să vorbești așa de bietul popă care te-a crescut și te-a ținut la școală?!...” (*Pauză. Ana face o mișcare nedecisă.*) Vezi, de-atunci nu mai îndrăznesc să mă deciz de nimeni cu ușurință...

ANA (*izbucînd*): Dar eu nu-l iubesc, tocmai asta-i nenorocirea!

ROIBU: Ești convinsă?

(*Ilea așare în ușă.*)

ANA: Uite, Roibule, eu nu sînt femeia cărcia să-i placă să fie făcută statuie sau idol. Pe un bărbat îl admirî din umbră, îl urmărești, înveți de la el. M-ai înțeles?

ROIBU: Te-am înțeles. E clar.

ILEA (*apropiîndu-se*): Și Ion?

ANA (*tresare, ridică din umeri a neputință*): Tocmai asta e.

ROIBU: Ilea, se poate, Ilea?!... Te rog să ne lași, avem o discuție.

ILEA (*împerturbabil*): Din punct de vedere tehnic, cred că Ion are dreptate!

ROIBU: „Tehnic”!... Numai „tehnic” vezi, Ilea. Tu trebuie să ai în loc de suflet un instrument construit de vreun neamț!...

ILEA: Se poate. N-am spus decît că Ion începe să mă intereseze.

ROIBU: Din punct de vedere tehnic, nu?... (*Enervat.*) Te-am rugat să ne lași! Aici e vorba de niște sentimente. Ție îți lipsește instalația pentru sentimente.

- ILEA : Mă intereseau niște parametri. Vin mai târziu. (*Se duce spre ușă.*)
- ANA (*luînd o hotărîre, deodată*): Nu. Poți rămîne, Ilea, chiar te rog eu să rămii... (*E transfigurată.*) Trebuie să vă explic. Toți mă suspectați. Vă uitați la mine ca la un om care vi-l trădează pe George...
- ROIBU : Dar cine-a spus asta ? Ana ?
- ILEA : Să fim realiști ; poate c-a spus ! Las-o să vorbească.
- ANA : Da, simt cum mă suspectați. Aia mică, Mirela, m-a și muștrat. Mi-a spus c-ar trebui să mă port mai frumos cu George... Numai George e tot așa...
- ROIBU (*cu împurare, lui Ilea*): Vezi, îți plac neapărat lucrurile penibile !
- ILEA : Oricum, numai să fie clare.
- ROIBU : Cu precizie tehnică !
- ILEA : Precizia nu poate fi decît tehnică.
- ANA : Terminați odată !... Ascultați-mă, dacă vreți să mă ascuțați !
- ILEA, ROIBU (*se întorc docili*): Te ascultăm, Ana.
- ANA (*palidă, nervoasă*): Pe Ion nu-l mai iubesc, asta-i. Dacă l-aș mai iubi, ar fi atît de bine, și atît de simplu... M-aș duce cu el, aș suferi cu el, aș lupta împreună cu el, și n-ar mai fi nici o problemă !...
- ROIBU (*derutat*): Da... Fir-ar a dracului de treabă... Da ; asta-i !...
- ANA : Eu eram și tovarășul lui de muncă, omul cu care se sfătuia, întelegeti ?!
- ILEA : Ce șanse crezi că are zăcămintul de peste lac ?
- ANA : Nu știu, nu mai știu nimic. Dacă-ăș ști că are, poate că aș fi mai liniștită. (*Lui Roibu.*) Ziceai c-a albit ?
- ROIBU (*dă din cap, e grav, îndurerat.*)
- ILEA : A albit. Acum două ore l-am văzut eu. Spune-mi, șuvița de apă care ajunge în oraș...
- ANA : E îngrozitor, e îngrozitor ! (*Se duce la Roibu, se sprijină de el.*) Și George nu știe nimic din toate astea !
- ROIBU : Crezi ?
- ANA : George e un om robust, lui îi merg toate în plin. El e deasupra lucrurilor acestora... Pasiunea lui e atît de mare...
- ILEA (*așteaptă pînă cînd Ana se oprește, lasă și un moment de tăcere, apoi, per-severent, reia*): Spune-mi, te rog, șuvița de apă care ajunge în oraș are ceva concentrație ?
- ANA : Arc. Este, chiar, și puțin caldă. (*Deodată.*) Vă rog să nu-i spuneți nimic lui George : eu am simțit nevoia să mă lămuresc cu voi, atîta tot. Înțe-
- legi, Roibule, nu pot să nu mă duc dincolo, peste lac.
- ROIBU : Înțeleg, dar e periculos.
- ANA : Se poate, dar dincolo, de partea cealaltă a lacului, e orașul, e mina... Sînt șansele lui. Poate mai e vreuna...
- ILEA : Spune-mi, știi cumva de cînd nu mai funcționează portul ?
- ANA : De cînd nu se mai transportă minereu. Adică, după primul război...
- ROIBU (*o ia de mină*): Ana, tu îl iubesti pe George. Trebuie să te hotărâști ; n-ai să te mai duci dincolo, am să iau șalupa !
- ANA : Te rog, nu... Am lucrat cu omul ăsta, sînt colegul lui, cel cu care a cercetat împreună ; nu pot să nu mă duc !...
- ROIBU : Ba trebuie, Ana, trebuie ; ce-o să creadă George ?!
- ANA : George e un om sigur de el. Și eu mă simțeam atît de bine lîngă el...
- ILEA : Iar acum, nu ?
- ANA : Nu știu, am impresia că se încheie un ciclu. Pe George, plecînd de-aici l-am întîlnit. În tren... Și, mereu, cît am fost împreună, am avut impresia că tot merg, tot merg, cu un tren din acelea care te duc singure, fără grijă... Acum, am coborît la stația la care ne urcasem !
- ROIBU : Vrei să spui că nici pe George nu-l mai iubesti !
- ANA (*lovită, albă, nu plînge, din pricina caracterului ei*): Il iubesc, cum s-ar putea să nu-l iubesc ?!... (*Moment dureros, tăcere, apoi.*)
- ILEA (*care i-a acordat timpul de a se liniști, dar nu mai mult decît atît*): Spune-mi, Ana, e o carieră acolo, lîngă oraș ; e piatră de calitate, e bună de construcții ?
- ROIBU (*care a explodat la fiecare cuvînt de-al lui*): Formidabil ! Ești formidabil, domnule, lemnul, metalul, piatra, atîta știi.
- ILEA (*imperturbabil*): Da, pentru că în tehnica modernă a construcțiilor industriale... (*Deodată, izbucnind neașteptat.*) Și ce, tehnica nu e tot pentru oameni ?! Pentru ce o facem ?...
- ROIBU : Ai dreptate, toți o facem pentru oameni. Numai tu faci tehnică pentru tehnică.
- ILEA (*iarăși calm*): Se poate. Pentru că din punct de vedere tehnic am impresia că are dreptate.
- ANA (*transfigurată*): Cine, Ion ?...
- ILEA : Da, el.
- ANA : Spune, spune ! Cum ?...
- ILEA : Eu, Ilea, suflet de prefabricate, cum spune domnul Roibu, am aflat

cine-l omul ăsta. E bizar, e, poate, chiar enervant, dar știți cum țin oamenii la el !...

ANA: Da, țin foarte mult, e adevărat, țin atât de mult la el !

ILEA: Și George a fost acolo, și pe semne că și-a dat seama de asta, pentru că a plecat repede.

ROIBU: A plecat repede ?...

ILEA: Da, destul de repede. Dar a fost. Asta interesează.

ROIBU: Crezi că a putut să-și dea și el seama ?...

ANA: Crezi ?...

ILEA: Nu știu ; eu știu un singur lucru. Eu știu că e de datoria noastră să vedem exact ce e cu omul ăsta și câtă dreptate are el.

ANA (*temătoare, cu durere, sare deodată*): Voi aveți rezerve asupra lui George, nu-i așa ? Voi nu-l considerați așa ca toată lumea...

ILEA: Ana, câți mineri s-au întors în oraș la chemarea lui Ion ?

ANA (*derutată*): O sută douăzeci.

ILEA: Da, exact, o sută douăzeci. Atît mi-au spus de la Sfat că sînt disponibili.

ANA: Și i-ai angajat tu ? Ar fi fost totuși fericit Ion.

ILEA: O sută douăzeci, și nici unul nu a vrut să se angajeze.

ROIBU: Nu au vrut să se angajeze ?...

ILEA: Nu. Ei cred că din pricina noastră nu mai continuă prospecțiunile lui Ion. Cred că noi, cu uzina noastră, îi îndepărtăm.

ANA: Da, țin la Ion foarte mult.

ILEA: A venit și el, le-a spus să se angajeze, că e bine, dar ei n-au vrut. Îi simțeam cum mă urăsc, cum o sută douăzeci de oameni voinici mă urăsc.

ROIBU: Va trebui să stăm de vorbă serios cu George.

ANA: Acum pricepeți, pricepeți de ce-a albit ? N-a albit pentru el, pentru ambițiile lui ; și eu așa fi albit !...

ILEA: Un miner bătrîn mi-a spus : „Tovarășe inginer, noi am lucrat la Bicaz, la Argeș, la Șarul Dornei, noi am văzut cum se schimbă țara, cum toată se schimbă. Și aici la noi trebuie să se schimbe ; de asta am venit, de asta ne-am întors !” Și-mi spunea cu îndrăjire și convingere : „trebuie să se schimbe și aici !”... (*Mirela a apărut în ușă.*)

ROIBU: Trebuie să vorbim cu el ; să aflăm precis ce propune. Toți. Și George. Neapărat.

ANA (*parcă frîgîndu-se pe ea însuși*): George are planurile lui. (*Rămîne și ea*

surprinsă de modul în care a strigat ; e albă, lividă, mușcîndu-și buzele ; într-un tirziu.) Voi... voi de ce aveți rezerve asupra lui George ?

MIRELA (*deodată, cu ciudă*): Nu are nimeni rezerve ! Și te rog să nu mai pomenesci de asta !... Ei sînt prietenii cei mai buni, din facultate sînt prietenii ! (*Se oprește brusc, își dă seama că a ținut.*) Mă iertați, dar eu nu vreau, înțelegeți... George e atît de bucuros de cînd v-ați întors voi !... (*Tăcere penibilă, se aud păsările.*)

ROIBU: Iar păsările astea care cobesc !

ANA: Da, par greoaie, și deodată se reped în ceață.

MIRELA (*lui Ilea*): Semnează, te rog, repartițiile astea. Au venit mecanicii cu pompele, i-am cazat.

ILEA: I-ai cazat ? Bine. Și să știi că ai dreptate ; nimeni nu are rezerve asupra lui George.

MIRELA: Numai cine-l invidiază poate spune că are rezerve !...

ILEA: Exact. Asta e și părerea noastră.

ROIBU: Hai să vedem mecanicii !

ILEA: Da. (*Cu umor.*) Să-i vedem cum stau din punct de vedere tehnic, nu ?... (*les amindoi, înghiontindu-se prietenește.*)

MIRELA: Dudaie Ana, mă ierți, duudaie Ana ?...

ANA: Ți-am spus : n-am ce ierta. Poate că, împotriva, trebuie să-ți fiu recunoscătoare că ții atît de mult la el.

MIRELA (*izbucnește iar*): Dar dumneata, de ce nu-l iubești îndeajuns, de ce nu i te dăruiești întrutotul ?!... Ce, nu merită ?

ANA: El e atît de sigur pe ceea ce face, atît de robust, atît de pasionat. Fiecare mișcare a lui e o acțiune ! E atît de plăcut să fii lingă el !...

MIRELA (*muștrătoare*): Și atunci ?... Iartă-mă, te rog, dar...

ROIBU (*a apărut în ușă ; se aud păsările, el le alungă*): Zi-i Ilea, și pace ! A dat de niște pompe, gata, nu-l mai dezlipești de-acolo !... (*Mirelei, vîzînd-o.*) Ce, tot îi mai ceri Anei iertare ?

MIRELA (*juicînd puțin*): Vai de mine, vă înșelați, stimată domn ! Mă bucur doar că sînt în living-room. Ce bine e în living-room !... Bună idee să faci un living-room ; grozavă !...

ROIBU (*fără chef*): Da, grozavă ! (*Se aud păsările.*) Să ai unde primi invitați, nu ? Cîrîtoarele astea, duhurile lacului !...

MIRELA (*incepînd să devină enervantă*): Se simte experiența... și geniul. Cum vii, faci un living-room. Trîntești două-

- trei încăperi de jur-împrejur (*arată spre uşile noi care-au apărut*) şi gata living-room-ul... Colectivul se adună scara.
- ANA (*falsă locvacitate*): Ne-ar trebui şi un mic bar în colţ, cu un barman în smoching alb.
- MIRELA: Perfect. Şi-un tonomat. (*Bosumflindu-se, pe un scaun*). Da, ce bună idee! (*Că şi cum ar rosti, savurindu-l, numele lui George.*) Living-room!... De asta m-a pus el s-aduc de prima dată panourile desprechiate. Nu ieşea nici o baracă din ele. Trei pereţi exteriori şi doi despărţitori. Acum pricep; trebuiau doar anexate camerele; şeful gîndise living-room-ul. (*Lui Roibu.*) Şi, zici că peste tot la fel a făcut — întîi un living-room?
- ROIBU (*vrînd să i-o taie*): Nu fi atît de bucuroasă; nu peste tot.
- MIRELA (*bosumflindu-se*): Ei cum?
- ROIBU: N-a avut condiţii.
- MIRELA: Ei cum?
- ROIBU: De exemplu, pe şantierul trecut, n-am găsit o cabană, aşa cum am găsit aici. Am găsit numai un mormînt. Şi nu-i deajuns să ataezi trei pereţi exteriori şi doi interiori la un mormînt ca să-l transformi în living-room!
- MIRELA (*a rămas surprinsă, apoi rîde*): Ha, ha, ha! Ce drăguţ!...
- GEORGE (*apărînd în uşă, exact aşa cum l-a descris Ana mai înainte*): Vă salut, iubiti tovarăşi. Mă bucur că vă întîlnesc în scara asta! (*O pasăre se ia după el.*)
- ROIBU: Alungă pasărea! Vor să intre acum şi înăuntru! Ne invadează.
- GEORGE: Mie-mi plac. Nu sînt serioase deloc.
- ANA: Nu cunosc omul.
- GEORGE: Sînt atît de sălbatice încît par deosebit de domestice!
- ANA (*rîde*): Ha, ha!... Foarte nostim spus!
- ROIBU: Asta se potriveşte şi unor oameni!...
- GEORGE: Mie, nu?... Sînt atît de sălbatic, încît trebuie să cunosc toate regulile vieţii voastre domestice. ca să mă pot apăra!
- ROIBU (*turnînd în pahare*): Tu eşti mai sociabil decît pari, George.
- GEORGE: Perfect. Să bem. Doar astăzi împlinim două săptămîni de cînd sînteţi aici. Prima chenzină. Vă salut, iubitorilor! (*Dă paharul pe gît.*) Mirela!
- MIRELA (*se execută; ridică paharul şi începe un cîntec ritmat, voios*).
- GEORGE (*îi ţine isonul; o prinde cu un gest ocrotitor pe Ana şi o ţine lingă el*): Ana, ce e cu tine, Ana?..
- Tu ai alte gînduri. Ana...
ANA: Nu e nimic. Sînt aceeaşi.
MIRELA (*se opreşte brusc din cîntat*).
GEORGE (*autoritar*): Îmi place să cred în ce spui. Dar, să ştii, Ana, nu înghit femeile care-mi fug din pat în timp ce eu dorm. (*Ana tresare, îi pune mina pe gură; George îi apucă mina, i-o sărută.*)
ROIBU (*Mirelei, cu imputare*): Vezi, şi cînd îţi spun că pe o rază de 40 de kilometri nu mai găseşti alt bărbat în afară de mine!
GEORGE (*tare*): În fine, n-are rost să ne tulburăm mulţumirea. Stimaţii mei tovarăşi şi colaboratori, trebuie să vă spun că am pus la punct un proiect de extindere, vom porni chiar de mine pe un front şi mai mare, iar lucrările vor începe la un volum sporit cu două treimi... (*Se duce la plan, arată pe el.*)
ROIBU: Am spus eu! Se împlinea termenul, trebuie să pregăteşti ceva, să-i dobori. (*Arătînd cu pumnul.*) Pac!... Luna viitoare, încă ceva, pac!... Luna cealaltă, ceva de două ori mai îndrăzneţ, şi tot aşa, pac! pac!... Oamenii, conducerea întreprinderii, ministerul sînt la pămînt, răpuşi, obligaţi să se închine geniului tău!... Pentru geniul şefului nostru!... Să ştii că avem să-ţi facem o propunere foarte tare, o descoperire...
GEORGE (*ciocnind cu ei, in crescendo*): Nu-i lăsăm să răsufle, îi obligăm să suplimenteze, în unsprezece luni avem uzina gata! În cincisprezece luni, piaţa mondială cunoaşte produsele ei...
ROIBU: În optsprezece luni, revistele de specialitate, comenzile, comentariile, ordinele miniştrilor şi decretule de decorări vor fi pline de numele lui George Sterescu!
GEORGE: Sigur că da. La Oradea cum a fost?... Pe Valea Oltului, unde noi ne-am dus de-abia în ultima etapă... şi totuşi, cum a fost?
ROIBU: ...A fost măreţ peste tot, George, chiar voiam să te întreb: cum ştii tu să le aranjezi peste tot atît de bine?
GEORGE: Crezi că aici e vorba de... aranjat?
MIRELA (*intervenind emoţionată*): Se spune că eşti genial, şefule!
GEORGE (*face un gest evaziv, nu se laudă, dar nici nu neagă*): Cine a spus asta?
MIRELA: Uite, chiar omul care acum pretinde că le aranjezi.
ROIBU: Nu „se spune“, domnişoară, ci „se poate verifica“; îţi dai seama ce înseamnă construcţia asta? Ce îndrăz-

neală, ce speculație, ce intuiție creatoare?...
GEORGE (*generos*): Roibule, mai bine-ai vedea că Ana are paharul gol!

ROIBU: Văd. Dar voiam să te întreb, unde mai ai loc în mintea aia să le și aranjezi, să le dozezi, să organizezi lovitură care-ar fi treaba unor oameni banali, nu a unui creator de geniu!...

GEORGE: Toarnă-ți și ție.
ROIBU: Îmi torn... George, nu te temi uneori de spiritul tău prea practic? Uite-te: noi o să-ți facem o propunere. Poate o să te mire. Dar spiritul tău practic sînt sigur că o va aprecia!

GEORGE: Vezi că paharul Anei e gol!
ROIBU (*toarnă grăbit în toate paharele*): Nu, zău! Știi că arhitecții caută întotdeauna o asimetrie, sculptorii își pocește lucrarea dacă iese prea echilibrată. Perfectiunea sută la sută e dovada unei imperfecțiuni de alt ordin, spunea cineva. (*Tace, tac toți*.) Sper că nu mai e nici un pahar gol.

GEORGE (*netulburat, bind*): Ba da, al meu.
MIRELA (*profitînd de faptul că George e ocupat*): Nu zău, dar de ce ești pus neapărat pe lămuriri în seara asta?
ROIBU: Vreau să-i descopăr o fisură, ca să nu-l mai iubească toată lumea, să-mi rămîină și mie o parte din iubirea oamenilor.

MIRELA: Nu cred că i-o poți descoperi.
ROIBU: Ești atît de convinsă de perfecțiunea lui?

MIRELA: Ah, cît aș vrea să fiu și eu la fel!
GEORGE (*rizînd*): Cum adică, să-ncepi să chelești ca mine?

MIRELA (*bosumflată*): Nu, dar să mă realizez într-un fel în viață, să devin celebră! (*Venind la Ana*.) Dudaie Ana, dumneata n-ai vrut niciodată să devii celebră, să dansezi sau să cînti pe o scenă, să te aplaude lumea?

ANA: Ti-ar plăcea?
MIRELA: Ar fi minunat!

ROIBU: Ai impresia că ești o ratată, nu?
MIRELA: Cam așa.

ROIBU: Fiindcă ai împlinit optsprezece ani și n-ai fost copil-minune!

ANA: Majoritatea femeilor care se visează pe scenă, aplaudate, o fac pentru că se vor admirate, nu pentru că simt neapărat nevoia să joace.

MIRELA (*convinsă*): Știu. Sînt o frivolă. N-am să fac nimic în viață. Dacă-ăș avea măcar voce, să cînt!

ROIBU: Cîntă!
MIRELA (*începe să cînte; se oprește brusc*): Nu, nu; n-am nici un talent!

ROIBU: George, n-o auzi pe Mirela cum suferă? De ce nu-i dai măcar un sfat?

GEORGE (*cu gîndurile lui*): Ce sfat?!...
Ție, Mirela, trebuie să-ți întreb în cap că în unsprezece luni sîntem gata cu construcția, apoi vom studia (*se duce la plan*) posibilitatea unei anexe, vom face halele mari și cu suprastructură extensibilă...

MIRELA (*l-a ascultat supusă, dînd din cap la fiecare lucru spus, apoi, deodată deziluzionată, se bosumflă*).

ROIBU: Mirela, n-ai cîntat refrenul, Mirela!

MIRELA: Ba l-am cîntat. Cîntecul ăsta începe cu refrenul. (*În ciudă*.) Și-am să mă realizez și eu, totuși; am să mă realizez în dragoste; știu eu, numai în dragoste te poți realiza pe deplin. Să iubești... să iubești!... Sînt atîția oameni celebri și care nici nu s-au realizat în dragoste. Parcă-s niște infirmi. Mai rău chiar. (*Se strîmbă disprețuitor la adresa aceluia*.) Dar eu am să mă realizez deplin, cu toate că rîdeți de mine că n-am experiență!

ROIBU: Cum n-ai experiență!... Dar teoria cu bărbații însurați?

MIRELA (*sinceră*): O știu de la o prietenă. (*Oftează trist, trist de tot, și începe un cîntec nostalgic*.) „Iubirea încă eu n-am învățat...”
GEORGE (*o ascultă o vreme, apoi energic*): Ana, nu ai încă situația debitului de apă?

ANA (*tulburată, surprinsă*): Încă nu.
GEORGE (*și mai energic*): Ana, dar să știi că vorbesc serios, în unsprezece luni trebuie să fim gata... Apoi vom studia posibilitatea anexelor: debitul se arată a fi mare și divers. (*Mai temperat, dar autoritar*.) Ana, cînd crezi c-ai să-mi poți da o situație exactă?

ANA: Da, cred c-am s-o dau, am s-o dau...

GEORGE: Iartă-mă că trebuie să vorbesc așa, dar... de profesie ești hidrogeolog! Îți amintești, nu?

ILEA: Salut, șefule! (*Intră, se dezbracă, se uită la sticle*.) Grozav! (*Bea, se uită la pahar*.) Să fim realiști, asta așteptam!... Avem niște pompe grozave... Și niște mecanici șmecherosi... (*Duce degetele la buze, face o beza*.)

GEORGE: I-am văzut și eu. Dar dincolo, ai găsit oameni?

ILEA (*bind încă un pahar*): Nu, dar nu asta e problema dincolo.

GEORGE: Cum „nu asta”?

MIRELA (*ii agață de gît lui Ilea un dop legat cu ată*): Medalia „Traversarea lacurilor”.

ROIBU (*bosumflat*): Degeaba i-am spus

că pe o rază de patruzeci de kilome-
tri...

ILEA: „Traversarea lacurilor“?... Chiar
crezi că merit? George, noi avem o
proponere...

MIRELA: Da, „Traversarea lacurilor“...
Oficial, o meriți. (*Uitându-se la Ana.*)
Doar dacă mai ai concurenți ascunși.
(*Îl mîngîie.*)

ROIBU: Și el nu-i dă nici o atenție, nici
o atenție!... Va trebui să mă sacrific
eu...

ILEA (*se ferește într-un mod discret, dar
dur, de Mirela*): Știi, geologul (*se
uită la Ana*), în fine, geologul acela...
Nu e chiar nebun...

ROIBU: Dobitocule, fata ți se agată de
gît...

ILEA (*grav*): Poftim?

ROIBU: Mirela vrea să se realizeze în
dragoste, și tu...

ILEA (*fals*): A, iartă-mă. Iartă-mă, Mi-
rela, n-am observat.

ANA: Ce ziceai, Ilea, ce ziceai?

ILEA: George dragă, am fost în oră-
șelul de dincolo, cred că avem posi-
bilitatea...

(*Se aude o explozie puternică, fereas-
tra e luminată.*)

ANA (*tresare prima*): Ah!... (*Și fuge la
ușă, Ilea și Roibu după ea.*)

MIRELA (*după George, care vrea și el
să iasă*): E explozia iubitelui ei; n-ai
văzut-o cum a tresărit?

GEORGE (*vrea să fie indiferent; scoate
din buzunar un plan, îl întinde pe
masă, îl studiază, se face că n-aude*):

MIRELA (*prinzîndu-l de mînă*): Ea trece
cu șalupa dincolo, la minele de aramă,
de asta dispere...

GEORGE (*se oprește și se uită la ea;
apoi rectifică ceva pe plan*):

MIRELA (*încurajată de privirea lui*):
Chiar și pe ceață; e periculos și, totuși,
înfruntă pericolul...

GEORGE: A trebuit, din pricina acestui
individ, să-mi pierd timpul, să calcu-
lez, să proiectez... (*Întoarce planșa pe
care e planul și prinde pe partea goală
planul scos din buzunar, apoi se de-
părtează, îl mai privește o dată.*) Du-
nărea... (*Adaugă ceva.*)

MIRELA (*care, jignită, vrea să iasă, se
oprește cu mîna pe clanță și, nemaîpu-
tîndu-se ține, strigă*): De ce-a sărit ea
așa, imediat, și-a ieșit să vadă, de
ce?!

GEORGE (*îzbucnind în ris*): Ha, ha...
Mirela... Ha, ha, ha... Gata, Mirela...
Și tu, Mirela...

MIRELA: Ce „și eu“?

GEORGE (*continuă să rîdă*): Și tu,

gata! (*O trage lingă plan, apoi îl în-
toarce, împinge planșa așa cum a fost.*)
Nu mai ești candoarea, nu mai ești
ingenuitatea... Gata! (*Ride.*) Gata!

MIRELA: Și ce sînt?

GEORGE: Ești perfidia. Gata, ai devenit
femeie!

MIRELA (*ripostă moale*): Nu... dar ea...
de ce se duce...

GEORGE (*amuzat, poate în mod impus
amuzat*): Ascultă, Mirela! (*Se uită la
ea cum e zăbirlită și disperată. Incepe
să rîdă, ride, apoi se duce la ea, o
mîngîie.*)... Mirela...

MIRELA: Da... George... (*Inchide ochii
și întinde buzele.*)

GEORGE (*aspru*): Tu l-ai văzut bine
pe ăla?

MIRELA: Ăla?... Care ăla?... (*Deschide
ochii bosumflată.*) Care ăla, domnule?

GEORGE: Pe..., mă rog, fostul logodnic
al Anei.

MIRELA: Da, l-am văzut.

GEORGE (*cl, așa cum e*): Și poți crede
că eu am motive să fiu gelos pe unul
ca ăla?!...

MIRELA (*ducînd mîna la gură*): Vai,
te-am jignit! (*Cu sentimentul că a ratat
ceva.*) Dar eu... eu, fiindcă...

GEORGE (*muștrător, cu farmec*): Fiind-
că în inima ta de vrăbiuță sentimen-
tală...

MIRELA (*deodată disperată*): Nu; fiind-
că, uite... eu îmi spuneam foarte se-
rios: de ce nu te iubește ea ca lu-
mea, de ce nu te iubește ea adevărat?...
Ești un om care meriți să fii iubit,
iubit... (*Pușintel ca într-o ședință.*)
Fără rezerve, fără compromisuri, fără
asemenea probleme care, așa cum spu-
neam...

GEORGE (*ride amuzat*): Mă iubești, Mi-
rela?

MIRELA (*încîntată, impresionată și bucu-
roasă, țipă*): Da! (*Repede.*) Și-am să
ți-o dovedesc!...

GEORGE (*cu haz*): Crezi că e nevoie?

MIRELA: Da, e nevoie să scapi de ăla,
de tot ce te încurcă, ce te împiedică...

GEORGE: Ei cum?

MIRELA: Ți dăm arama...

GEORGE: Arama? Noi? Iată-ne și pro-
prietari de aramă!

MIRELA: Da; o explozie mare. Dacă e
ceva, iese la iveală. Am și vorbit cu
artificierii lui. Ei vor să-l ajute. Le-am
spus că am să le las în galerie o can-
titate mare de exploziv...

GEORGE (*devine din ce în ce mai se-
rios*): Mirela, tu mă spionezi.

MIRELA: Indiferent. Te-am auzit spu-
nînd că ăla, dac-ar avea arama, te-ar
lăsa în pace. Și-atunci mi-a venit ideea.

GEORGE (*părintește*): Copiii n-au voie să umble cu explozivibil.

MIRELA: Vedem noi... (*Iese.*)

GEORGE (*se uită după ea, dă din cap, ridică din umeri*): Mirela!

ANA (*apare în ușă*): Am crezut că oamenii noștri... cumva... explozivul... (*Frîntă, se așază pe un scaun.*)

GEORGE : Ce-ai crezut?... (*Uine spre ea încet, amenințător.*) Ascultă, Ana, tu crezi că eu sînt chiar un idiot?

ANA (*tresare, se ridică în picioare, e mută*).

GEORGE: Ce explozie a fost?

ANA: Nu știi, în orice caz, nu e de la noi! S-au dus băieții...

GEORGE : Și dacă nu e de la noi? Cine dracu' mai e în jurul lacului ăstuia?! De ce mă minți, Ana?

ANA (*dreaptă*): Nu te-am mințit nici odată.

GEORGE : Crezi că eu sînt de piatră, crezi că eu nu te simt cînd te strecori din pat?

ANA (*a tresărit, meditează, apoi*): Nu că nu simți, dar că nu te interesează, tu ai gînduri mai multe, mai mari.

GEORGE : ...Iar tu ești a mea și nu ți-e permis...

ANA (*repede*): Ce nu mi-e permis?

GEORGE (*nu mai strigă, e gîuit*): Să te preocupe altul.

ANA: E soarta unui om; trebuie să ne preocupe numai soarta oamenilor pe care-i iubim?

GEORGE (*înfuriat, strigînd*): Te simteam cum așteptai primul semn al dimineții, ca să te-mbraci, ca să cobori, ca să fugi de mine...

ANA (*strigă și ea*): Nu ca să fug de tine, George!

GEORGE: Uneori încercam să te rețin, dar știam că, la ora aia, atunci cînd eu te aveam, tu nu mi te dăruiai: tu nu puteai la ora aia să mi te dăruiești, tu trebuia să pleci la ora aia, tu așteptai să pleci la ora aia...

ANA: Dar tu nu înțelegeți că pentru el ești altceva?

GEORGE: Auzeam șalupa cum pleca, dar te lăsam...

ANA: Înțelegeți că pentru el nu ești doar omul care i-a luat iubita?

GEORGE: Să-l ia dracu'. Eu am vrut sălbăticia. Nu problemele lui sentimentale.

ANA: ...Ești omul care acum îi ia și ultima șansă de a se realiza.

GEORGE : Te lăsam, mă gîndeam că poate așa se mai liniștește ăla și nu mă mai bate la cap cu prostiile lui, nu-mi mai periclitează șantierul!

ANA: Nu vreau; nu vreau să fii sim-

bolul nenorocirii pentru un om! Te iubesc, și tocmai de asta nu... (*Deodată, dîndu-și seama.*) Cum?... Ce-ai spus?... De asta mă lăsai?... (*Din ce în ce mai greu, mai rar.*) Să nu-ți mai pericliteze șantierul?

GEORGE (*izbucînd*): Șantierul ăsta este al meu, îl doresc de trei ani! Și tu, Ana, ești tot a mea; cine știe de cînd te doresc!...

ANA (*cu regret*): Și ce frumos pornise totul!

GEORGE: Am calculat totul cu precizie. Totul ieșea de minune dacă nu apărea el! E deajuns un microb ca să creeze o întreagă tulburare. (*Cu ură.*) Individul tău!

ANA: Dar nici nu l-am văzut; nici nu știu dacă am tăria să-l văd.

GEORGE (*mulțumit*): Eram sigur. Citeam asta în mișcările tale, mi-o spune glasul tău, auzeam întotdeauna în el două rezonanțe!

ANA: Uite, George, mi-am dat seama: lucrurile nu sînt chiar atît de simple. Eu nu sînt doar, așa cum spuneam: o femeie de profesie hidrogeolog. Nu pot fi. E mai mult. Lucrurile se leagă între ele.

GEORGE (*mingîind-o*): Se leagă! (*admirînd-o*) splendid!... (*Alt ton.*) Numai că uneori îți faci cam prea multe, prea multe procese de conștiință.

ANA: Ai dreptate, George, cred că nici ție nu ți-ar plăcea dac-aș putea să nu fiu așa.

GEORGE: Ți-am mai spus: rațiunea e un lucru splendid, tocmai pentru că e simplu. Noi îl complicăm. Inutil îl complicăm.

ANA: Și rațiunea mea îmi spune că trebuie să-l ajut.

GEORGE (*ritos*): Rațiunea ne e dată și ca să alegem, Ana. Viața, chei... Are atît de multe...

ANA: Cred că ți-am dovedit că am ales.

GEORGE (*satisfăcut, revelație*): Deci, mă scapi de el?

ANA: E o condiție, sau vrei să mă încerci?

GEORGE : Indiferent; mă scapi?

ANA: Pari înfricoșat, George; nu m-așteptam la tine...

GEORGE: Niciodată n-ai să mă vezi înfricoșat! Ana, tu crezi, crezi cît de cît în mine?...

ANA: Ți-am dovedit-o de atîtea ori.

GEORGE: Ana, îți amintești, era acum cîțiva ani un fotbalist. Tabarcea. A murit pe teren. Era bolnav de inimă de mai mult timp. Dar ascunsese. Nu voia să se știe, pentru că asta era

egal cu a nu mai juca. Iar el voia să joace, să joace!...

ANA (*apropiindu-se de el, cu admirație*): Te înțeleg!...

GEORGE (*îmbrățișînd-o*): Înțelegi, Ana? Mie nu mi-e frică. Eu vreau să joc, să joc pînă în ultima clipă. Și, cu rezultate!

ANA (*îl mîngîie, încîntată*): George, dragul meu!...

GEORGE (*fericit*): Mă înțelegi, va să zică!...

ANA: Da. Și mă doare că nu mă înțelegi și tu.

GEORGE: Am să te înțeleg, Ana. Am să te-nțeleg!... Dar eu am ocazia să fac aici un lucru grozav. Și nu mă mut, pentru că asta îmi ia timp. Timpul înseamnă moarte, înțelegi?! Or, eu sînt omul care-și înlocuiește cu ceva fiecare clipă care-i moare. Pun ceva în locul fiecărei clipe care moare; înțelegi?

ANA: De la început te-am înțeles. De asta am venit cu tine.

GEORGE: Trebuie să mi-o dovedești. El poate face un memoriu și demonstra că e mai bine acolo. Eu n-am timp să mă mut... Eu n-am timp să reiau ceva, cînd pot trece la altceva, mai mare, mai...

ANA (*drogată*): Și ce trebuie să fac?

GEORGE: Trebuie să fii convinsă că pinza de ape radioactive există numai aici, nu se întinde pe mai departe. Nu continuă, înțelegi? Înțelegi, Ana... (*Se aud păsările.*)

ANA (*lividă, separînd fiecare silabă*): Înțeleg; ca să nu mai aibă el nici o șansă.

GEORGE (*brutal*): Exact.

ANA (*fără lacrimi*): Cum e posibil să se amestece-n tine atîtea? (*Îndurerată.*) Și calculul ăsta lipsit de orice... (*Se oprește brusc.*)

GEORGE: Poate că asta reprezintă noțiunea de om. Și o plantă superbă, ca să poată înflori generos, are nevoie de gunoi la rădăcină.

ANA: Nu, nu; poate că planta tocmai de asta nu se mișcă. Omul, tocmai pentru că e liber, trebuie să fie altfel!

GEORGE: Ana, tu crezi că dragostea înseamnă numai așa, să te săruți, să te culci și să fii mort după cineva?!

ANA (*face niște gesturi mute; într-un tirziu*): Va să zică, asta vrei... Ultima lui șansă... Eu să fiu aceea care...

GEORGE: Ana, ți-am mai spus doar...

ANA (*vine spre el, oarbă*): Ce mi-ai spus? Mi-ai spus că dragostea nu înseamnă numai așa, să te săruți, să te culci și să fii mort după cineva. Asta

mi-ai spus! (*Deodată, dur.*) Dar tu ai dreptul la cea de-a doua dragoste, la șantier, la construcția care te pasionează...

GEORGE: Și tu, care vrei să-ți fie a doua dragoste? El?!

ANA (*indignată*): Crezi că eu am venit la tine numai datorită instincțelor?

GEORGE: Haide, Ana, nu-ți stă bine cînd ești prea gravă.

ANA: Am venit la tine tocmai pentru că sînt om. Pentru că sînt om și nu am rădăcini, și pot să mă mișc, să mă îndrept mereu spre ce e mai frumos. De ce vrei să mă unilateralizezi?

GEORGE (*îngînd-o*): Nu te uni-la-teraliziez!!

ANA: Ba da. Mă vezi numai printr-o singură prismă, dintr-un singur unghi. Mă vezi făcînd un singur lucru, într-o singură direcție. Eu pentru tine am o singură latură, o singură întrebuintare și un singur mod de-a exista.

GEORGE: Da, și vreau să iubești un singur om, într-un singur fel, adică total.

ANA: Și faptul că-l iubesc trebuie să mă îndepărteze de la alte sentimente ale mele de om? Sînt om, în primul rînd, George, și pe urmă femeie!

GEORGE: Eu aș spune invers, și n-ar fi în defavoarea ta.

ANA: S-ar putea să ai dreptate, dar, în orice caz, sînt și om. Și ca om, am conștiință, am îndatoriri. Da, chiar îndatoriri sociale, dacă vrei.

GEORGE: Te privește!

ANA: Dacă mă interesează și altcineva, nu înseamnă că mă arunc în brațele lui...

GEORGE: Dar ce înseamnă? Ia umblă puțin la logică.

ANA: Eu am lucrat cu un om, înțelegi, George? Și pentru că m-am îndrăgostit de tine... (*După o clipă.*) El poate crede că l-am abandonat pentru că nu avea rezultate. Dacă mă preocupă acum soarta acestui om, înseamnă că te-nșel pe tine? Uite, pe tine te iubesc, dar lui îi dau dreptate; aș vrea ca el să cîștige, cu toate că pe tine te iubesc.

GEORGE: Asta nu se poate, Ana. Înseamnă că mă părăsești.

ANA: Eu sînt convinsă că se poate. Eram convinsă că se poate.

GEORGE (*strigînd*): Nu se poate, Ana. Viața nu-i făcută din bucățele; viața le amestecă pe toate; al dracului le mai amestecă! De asta spuneam: rațiunea e un lucru simplu, cum sînt toate lucrurile esențiale; trebuie să știi să alegi din tot amestecul.

ANA: Eu am ales. Din păcate, am ales. GEORGE: Mi-ai mai spus asta. Dar, bagă de seamă: dacă nu ești decisă să faci ce-ți spun eu, e ca și cum te-am pierdut!...

ANA: Va să zică, nu crezi că, în același timp, te pot și iubi, dar pot fi și eu om.

GEORGE: La dracu, vorbești ca o elevă de liceu, care întâi își face tema la matematică și pe urmă se duce la cinema să se pupe.

ANA: Tu cum poți avea o a doua dragoste?

GEORGE: O am. Dar e amestecată cu astălaltă, fir-ar ea să fie!... Sigur că e amestecată! Nu ți-am spus că lucrez altfel de când sînt cu tine?

ANA (*intrigată*): Și eu mă simt mai om, tot de atunci, și tocmai pentru că sînt mai om...

GEORGE (*enervat*): Prostii!... Ți-am mai spus: numai puștancele pot să simtă așa, pot să facă așa. Ele nu se îndrăgostesc pentru că au nevoie de un om, așa cum faceți voi, ele... se îndrăgostesc pentru că au nevoie să se îndrăgostească... Da, e o altă psihologie. Ele au un criteriu absolut și iubesc statura, sau frumusețea degetelor, sau culoarea ochilor, profilul romantic, faptul că fumezi sau că nu fumezi, faptul că știi să dansezi, sau cunoști povești din mările sudului!... Dar asta, pe la 15—16 ani, și atît. Pe voi, experiența vă obligă la compromisiuri: „Nu-i frumos, dar e inteligent!”, „nu-i inteligent, dar e protector”, „scuipă cînd vorbește, dar e gospodar”... Voi știți cît de greu se cîștigă un om, și tocmai de asta uitați ce-i acela criteriu absolut, cum ar fi o pereche de ochi albaștri, o dantură sau o inteligență deasupra tunicii cu mincile rămase scurte, de elev dintr-a 8-a!... Experiența vă obligă la compromisiuri, am spus... și tocmai de asta, tu, Ana, vei accepta compromisul.

ANA: Mă jignești, George.

GEORGE: Compromisul pe care ți-l ceream eu, ziceam...

ANA: Atunci nu mă jignești, George, dar mă faci să nu te mai pot iubi.

GEORGE (*demonstrativ*): Poffim! N-am spus eu? Nu mai poți să mă iubești!... Tu ai să mă părăsești, Ana...

ANA (*fără să-l privească*): Posibil. Și totul era atît de frumos. (*Deodată.*) George, tu-ți dai seama cît de mic te face ambiția asta a ta?

GEORGE (*rău*): Mă voi ai neapărat măreț?

ANA: Te credeam.

GEORGE: Și m-am dezumflat, nu? (*Se aud pasările.*) Arăt ca o pasăre din astea: udă și cu ochii bulbucăți în ceață.

ANA: Mă amesteci, George, în calcule, în rețete, în atingerea unor scopuri, în...

GEORGE (*amenințător*): Te duci la ăla din milă, bagă de seamă! Ai să găsești în fiecare dimineată, în pat, alături de tine, un om de care ți-e milă. Milă, mă înțelegi?! Nici admirație, nici frică, nici înfiorare!... Milă... Cel mai penibil sentiment.

ANA: Crezi că trebuie neapărat să... (*Se oprește brusc, la intrarea lui Ilea și Roibu.*)

ILEA: Deci, sînt toate șansele, și e chiar mai bine, mai puțin costisitoare... Trebuie să fim realiști!

GEORGE (*se scutură de umilință, devine iarăși el, cel care domină*): A fost domnul de dincolo, nu?

ILEA: Da, încă de azi-dimineată se pregătește, l-am văzut cînd am trecut.

ROIBU: Cam ciudat, totuși; o explozie undeva, sub apă.

GEORGE (*rău*): Nu e singurul lucru ciudat. (*Lui Ilea.*) Parcă voi ai să spui ceva.

ILEA: Da, George. (*Incîntat.*) Un lucru grozav!...

GEORGE (*neîncercător*): Grozav?

ROIBU: Exceptional. Tu, care ești omul loviturilor...

ANA (*se apropie, ca atrasă de un miraj*): Credeți că... (*Deodată, izbucnind în plîns.*) Nu, nu, mai bine nu mai spuneti!

GEORGE (*calm, ca și cum n-ar fi observat-o*): Continuați, vă rog.

ILEA: Să fim realiști. Avem posibilitatea să lucrăm și mai repede, și să atacăm întregul volum de lucru deodată!

ROIBU: Noi nu-l luăm în serios la început. Și uite că păcătosul avea dreptate. (*Zgîlție încurajator brațul Anei.*)

GEORGE (*presimțind*): Cine?... Cine avea dreptate? În legătură cu ce avea dreptate?...

ILEA: George, să-ți explic: am fost dincolo de lac să caut oameni. E un vechi orașel, mic, părăsit, dar cu atribute citadine.

ROIBU: Are și port!

GEORGE: Nu te-ascult pe tine!

ILEA: Da, un mic port, cu o poziție naturală foarte frumoasă. E îngropat în nisip acum, dar trebuie numai dragat, atîta tot...

ANA (*care s-a apropiat din ce în ce*

mai mult): Ai văzut ce fin e nisipul care a năpădit portul?

ILEA (*scuzându-se*): N-am avut timp, Ana.

GEORGE: E grozav de fin; bineînțeles!

ILEA: Și e un pustiu... Case părăsite, curți părăginite, tăcere și păsări de apă care zboară fără zgomot.

ROIBU: Și o fostă stațiune climatică!

ANA: Da, e de pe vremea turcilor. Turcii aveau un fel de băi mari de piatră...

GEORGE (*ironic*): Turcii, bineînțeles. Asta-i problema principală acum.

ANA (*pentru prima dată altfel*): Poate că da.

GEORGE: Cum?!

ANA: Ilea, ai văzut cum arată căzile alea, și-ai văzut dincotro vine spre ele un fel de apeduct?

ILEA: Exact; e un fel de apeduct, mai rudimentar decât îl făceau romanii, dar e, acum îmi dau seama.

GEORGE (*nervos*): Noi pentru asta sîntem aici, ca să ne ocupăm de relicve turcești, nu?...

ROIBU: Da, poate că... turcu' și pistolu'!

GEORGE (*crunt, îl fulgeră*): N-am chef de glume!

ANA (*nu cedează*): Localnicii spun că erau niște băi liniștitoare; veneau aici bolnavii de nervi, se tratau bolile de stomac care aveau implicații nervoase; s-ar asemăna deci cu acele băi rudimentare pe care le avem în nordul țării...

ILEA (*bucuros*): Vezi, George, înseamnă că sînt șanse ca apele noastre să ajungă pînă acolo!...

ROIBU (*la fel*): Deci, dacă se rezolvă acest dubiu, ne putem muta!

GEORGE (*autoritar*): Ana, ajung apele radioactive pînă acolo?!

ANA (*intimidată*): N-am spus asta...

GEORGE: Atunci e clar. Ce ne mai pierdem timpul?!...

ANA (*mai dreaptă*): N-am spus; dar trebuie să vedem: va trebui să vedem, și dacă-i așa...

GEORGE (*,taci!'*): Ce „dacă-i așa“?!...

ILEA (*inspirat*): Dacă-i așa... George, gîndește-te ce frumoasă lucrare, ce economii! Și-apoi, faptul că dăm viață unui oraș...

ROIBU: Și eu, ca hidrotehnician... Acolo e Dunărea, nu lacul ăsta nenorocit!

ILEA: Și tu, mai ales tu, George, pentru că această uzină este în primul rînd opera ta; noi sîntem colaboratorii tăi, dar tu...

GEORGE (*încolțit, cu toate că ceilalți nu-și dau seama*): Eu... ce sînt eu?...

ROIBU: Tu, George, ești omul căruia-i

place să facă de trei ori cît promise, de cinci ori mai mult decît așteaptă oamenii de la el.

GEORGE (*se uită la plan, se retrage spre el, ca și cum ar vrea să se așere*): Și pentru asta trebuie să mă opresc, să mă întorc, să biigu?!...

ILEA: George, dacă într-adevăr pînă noastră de apă ajunge pînă acolo, va ieși superb!... Orașelul e așezat în amfiteatru. Coboară spre Dunăre. Îți dai seama ce arhitectură-i poți da?!... Uzi-na noastră-i va reda viața. Reactualizarea băilor va face din el și o stațiune; portul este gata făcut, trebuie numai dragat. Aproximativ cu aceleași cheltuieli cu care construim aici uzina, grupul social și căile de transport, acolo facem un lucru de cinci ori mai mare: un port, o stațiune, un oraș reînviat... cu cheltuielile care...

GEORGE (*care l-a ascultat din ce în ce mai agitat, deodată strigînd*): Ajunge!... ajunge!... Nu-i nevoie să-mi descrii; nu-i nevoie să-mi descrii!... (*Rămîne și el uimit de felul în care a putut să strige, apoi se duce la plan, dă să-l întoarcă, dar se răzîndește.*)

ROIBU (*surprins*): Nu-i nevoie să-ți descrie?

GEORGE (*gîtuit*): Nu. Nu-i nevoie să-mi descrie. (*Stă în cumpănă dacă trebuie să întoarcă planul sau nu.*)

ROIBU: Pricepi tu, Ilea, nu-i nevoie să-i descrii! (*George mai ezită în fața planului, apoi îl lasă să cadă înapoi, așa cum a fost.*)

ANA (*parcă atunci pricepînd*): Nu-i nevoie! A!... El știe...

GEORGE (*întorcîndu-se, încolțit*): Da, știu, bineînțeles că știu, cum era să nu știu; sînt eu omul care să nu se gîndească la toate de la început? Spuneți, sînt eu omul?!

ROIBU: Asta... adevărat. Așa e!

GEORGE (*autoritar*): Atunci?!... Am știut și m-am gîndit... (*Se duce din nou la plan, dar imediat renunță.*) Și totuși, aici trebuie făcut!...

ILEA: George, nu te pripri. Eu ți-o spun ca soluție. Tu ești omul care caută mereu soluții noi, perfecționate...

GEORGE: Dar nu soluții de a întîrzia ceea ce am de făcut.

ILEA: Mă surprinde încăpăținarea ta.

GEORGE: Adică, eu sînt idiotul care nu pricepe, nu?!...

ILEA: Ai mai spus asta.

GEORGE: Da, am spus, și o subliniez. Ascultați-mă: va să zică, anunțăm centrala că nu mai executăm proiectul de aici! Două săptămîni pînă cînd pricep oamenii de ce. Înaintăm propunerea

pentru noul șantier. O lună pînă cînd se consultă și obținem aprobarea de principiu. Treceam la prefacerea și reprofilarea proiectului. Trei luni pînă cînd îl adaptăm la condițiile de-acolo. Noul proiect intră în discuție, se formează o comisie, se deplasează aici, se verifică probele. Cel puțin încă o lună. În sfîrșit, ajunge la ministru. Să sperăm că el nu e plecat din țară și-l semnează. Dar, între timp, materialele programate doar n-au stat să ne aștepte pe noi, au zburat în alte părți. Așteptăm deci noua repartiție și intrăm, clar, în planul pentru la anul.

ROIBU: Ești formidabil! Cînd ai avut timp să faci acest calcul meticolos și exact?!...

GEORGE: Am avut. Am fost obligat să am. Asta e meseria mea.

ROIBU (lui Ilea): E formidabil!

ILEA (*rămîne neclintit. George se duce spre el*).

GEORGE: ...De asta am venit aici. Am primit toate aprobările. Aici, noi răspundem. Avem mină liberă, și tocmai acum să...

ILEA: Și dac-avem mină liberă, să ascundem o posibilitate mai bună?

GEORGE: „Posibilitate!“ Dați-vă seama! La anul, lucrările nu pot începe mai repede decît pe vremea asta... Și cine mă asigură pe mine că mai trăiesc la anul pe vremea asta? Cine te asigură pe tine, grasule, sau pe tine, Ilea, care ai început să devii un fel de moralist?... Cine?! Sau, chiar dacă trăim, ceea ce e foarte posibil, cine ne restituie nouă acest an mort, cine ne dă nouă posibilitatea să recîstigăm tot ce ne trece printre degete în acest an? Sau, cine ne garantează că nu ne iau alții lucrarea?... La anul, pe vremea asta, noi trebuie să obținem rezultatele; peste încă un an, produsul să fie cunoscut în lume; peste încă unul, să fim chemați cine știe unde și consultați pentru o uzină asemănătoare, dar de zece ori mai mare. Avem treabă, n-avem timp să fim sentimentali.

ROIBU: Pe mine m-a impresionat situația oamenilor ăloră.

GEORGE: Eram convins; sentimentalismul este direct proporțional cu grăsimea. Și animalele, dacă vrei să le faci duioase, le îngrași.

ILEA: George, știi că eu n-ascund nimic. Sînt de acord cu raționamentul tău. E adevărat. Dar trebuie să vedem ce putem face ca să nu se-ntîmple așa!

GEORGE: Să construim aici.

ILEA: Nu, trebuie să vedem ce putem face pentru ca să construim acolo, dar fără să se întîmple așa...

ROIBU (*jignit*): Se poate, George, se poate să mă și îngrași; dar mă îngrași din pămîntul ăsta al meu! Da! Știi, tu faci exact ca un văr de-al meu. care se teme să se-nsoare. „Mă, îmi spunea, dacă dau peste vreuna cu origine nesănătoasă și-mi strică dosarul!...“ Și atunci s-a dus în țările calde...

GEORGE: ...Și-a luat o... maimuță!

ILEA: Fiindcă maimuțele n-au avut orînduire și clase ca să le apară ceva dubios în dosar.

ROIBU: Să zicem că... o maimuță. Vezi, George, și tu vei avea meritul c-ai rezolvat această construcție, dar față de ai tăi cei mai apropiați vei purta întotdeauna păcatul că — din carierism — ai făcut-o unde nu trebuie!

GEORGE: Nu-ți permit să vorbești așa!

ILEA: Ne-am aprins; poate că ar fi bine să discutăm altă dată.

ANA: Altă dată? Voi nu vă dați seama că el nu va discuta și nu va accepta niciodată lucrul acesta?!

ILEA (*dîndu-și seama*): A, din pricina... (*arată cu bărbia spre Ana*) ...asta!

ANA (*uitîndu-se la George*): Nu știi dacă din pricina... asta.

ILEA (*raționînd*): Dar nu se poate; tu nu poți să nu-ți dai seama că acolo-i mai bine!

GEORGE (*satisfăcut, superior*): Și totuși, nu din pricina... (*arată spre Ana*) asta. Uite că Ana se dovedește a mă cunoaște mai bine decît voi.

ILEA (*calm, a așteptat momentul ăsta*): Atunci, pot să-ți descriu poziția și simplitățile.

GEORGE (*rău*): O cunosc. Am fost din nou chiar zilele trecute. Cunosc și orașelul acela pustiu, și portul înnămolit, știu că și gurile fostelor mine au nume romane, m-a impresionat peisajul trist al băilor de piatră care se dărîmă, și, dacă te interesează, am luat și o probă din apa care mustește undeva, în direcția apeductului, și-am trimis-o la analiză.

ROIBU: Va să zică... Și la analiză (*Bucuros.*) Vezi, Ilea!

GEORGE: Nu te grăbi, poate am să te deziluzionez, dar aș fi fost un idiot dacă nu m-aș fi dus să constat cît de periculoasă e ideea ăluia, ce șanse are în cazul că face un memoriu... (*Tăcere. toți se uită la el uimiți, el e satisfăcut. Ion a apărut din ceată și privește prin fereastră. Ana se duce hipnotizată la fereastră. Se privesc.*) Ei bine, apa e într-adevăr caldă. Dar nu se știe dacă

are același conținut. Ana o să ne comunice rezultatul analizei.

ANA: Eu?... (*Ion a dispărut.*)

GEORGE: Exact. Nu ești tu hidrogeologul nostru?... Iar noi vom începe urgent, în ritm susținut, lucrările; n-avem timp de pierdut, fiecare moment costă (*încearcă să fie mobilizator*), ne așteaptă și alte locuri ale țării.

ILEA: Va să zică, ai să începi aici.

GEORGE: Neapărat.

ROIBU: Nu te interesează ce-ți spunem noi.

GEORGE: Poate că mă interesează, dar timpul mă interesează mai mult, înțelegeți voi? Omul trebuie să pună ceva în locul fiecărei clipe care trece!... Aia, cu ideea lui, prezintă pericolul de a-mi omorâi cine știe cât timp.

ROIBU: Dar se și ciștișă ceva.

GEORGE (*strigînd*): Voi nu înțelegeți că eu mai am multe de făcut pînă ce ultimul eveniment din viața mea să fie anunțat de „un grup de tovarăși“?!...

MIRELA (*intrînd*): Pofțiți în... living-room; noi, oriunde mergem, facem un living-room; știți, în living-room...

ANA (*pentru ea, retrăgîndu-se*): Pericolul! (*Rămîne uimită.*)

ION (*intrînd, urmînd-o pe Mirela. Îmbrăcămîntea lui are ceva bizar și jalnic, un fel de halat trențaros și ud; produce o impresie tristă*): Bună seara, mă iertați, poate vă deranjez, vreau să vă cer o îngăduință, de dumneavoastră depinde, am primit ordin să vă predau materialele și inventarul; vreau să vă cer o îngăduință, cîteva zile încă... (*Cînd ridică ochii, e totuși demn și spune ritos.*) Am nevoie de exploziv.

ANA (*se uită la el cum arată, la părul lui alb*): Doar două săptămîni.

GEORGE (*observînd-o*): Stimate tovarășe, noi... (*ducîndu-se spre plan*) punem aici bazele unei uzine de extragere a radiului din apele termale, înțelegeți? Alungăm păsările, aburul ăsta înecăcios, peisajul bizar, și facem industrie modernă. Asta sîntem; nu furnizori de explozive.

ION: Dar e explozivul meu!

GEORGE: Pofțim!... Nu înțeleg, dacă-i al dumatăle, de ce ne rogi pe noi?

ION: Pentru că acum vă aparține dumneavoastră. I-am predat dumnealui.

ROIBU (*dă din cap, confirmînd*): Exact.

GEORGE: Nu știam că și explozivul ne aparține acum tot nouă.

ION: Da, vă aparține pînă și explozivul... (*Dîndu-și seama de ceva.*) A, iertați-mă; e doar simbătă seara. (*Iși scoate halatul pe care l-a purtat și apare, deodată, deosebit de elegant, îm-*

brcat de seara.) Trebuie să fac față și pușcării, dar nu puteam amina nici vizita la dumneavoastră (*își aranjează haina, e demn și jovial*); pînă azi, am primit ordin să lichidez, să vă predau dumneavoastră, să semnăm un protocol de predare-primire, cu tot dichisul diplomatic... (*Arătîndu-și hainele.*) Observați: respect acest dichis.

ROIBU: ...Observăm. Cu un plenipotențiar care semnează o capitulare. (*Consolator.*) De, ce să-i faci?

ION (*deodată strigînd*): Dar trebuie să înțelegeți. Explozivul care acum vă aparține este, de fapt, al meu: eu mai am nevoie de el! Acum știu...

MIRELA (*la urechea lui George*): Ți-am spus; e singura soluție! (*Iese.*)

GEORGE (*dă din cap negativ*).

ION (*s-a oprit din strigăt, și-a revenit, iar acum e pasionat*): Filonul de aramă are o ruptură mare. Eu îl căutam tocmai în ruptură. Acum am găsit, știu unde trebuie să provocăm explozia.

ANA (*fericită de idee*): De asta nu-l găseai!

ION (*la fel*): Da, de asta.

ANA: Am bănuț, prea se termina brusc pe malul celălalt.

ION (*în crescendo*): A fost un cataclism, l-a prăbușit.

ANA (*urmîndu-l*): Poate așa s-a născut lacul!

ION (*același joc*): Și munții! E rocă tare, nu vedeai la forări?

(*Sînt amîndoi un gînd, o pasiune, vorbele li se împleteșc în crescendo.*)

ANA: Da, mult mai adînc decît ne-am fi așteptat!

ION: Era inexplicabil.

ANA: Dar e vorba de altă eră.

ION: Și rocile eruptive!

ANA: Cu puncte metalice...

ION: Și bazaltul...

ANA: Fără infiltrații...

ION: Și tot permianul!

ANA: Ca și amoniții!...

ION: Bineînțeles, ăla era secundarul...

(*Discuția lor pare că nu se aude decît în frîntura. Se poate alege sau înlătura oricare dintre replici. Poate că totul se desfășoară ca pe-o bandă de magnetofon dată la o turație mai mare. În orice caz, ceilalți au rămas uimiți. Îi privesc cum se contopesc și cum vorbesc din ce în ce mai tare.*)

GEORGE: ...De ce dracu' a trebuit ca ăsta să ne predea tocmai nouă materialele?!...

ANA: Asta era...

ION: Da, e un amestec derutant de ere, fiecare cu produsul ei!

ROIBU (lui George): Dacă ai vrut sălbătici! Cui altcuiva să predea? Păsărilor?...

ANA: Iar stratul de minereu de deasupra e dintr-o erupție mai proaspătă!

GEORGE: ...Am vrut sălbătici, ca să fim singuri cu problemele noastre, fără ale altora!

ION: ...Da, care-a adus doar puțin din filonul de adincime!

ILEA: E un implacabil. Dacă nu ăsta, apărea altceva sau aveau păsările problemele lor.

ANA: Era un strat mic...

GEORGE: ...Izolarea era una dintre coordonatele calculului meu pentru a lucra liniștit și rapid.

ION: Exact, doar vechile puțuri...

GEORGE (ii privește pe Ana și pe Ion cu ochii mari, din ce în ce mai uimit.

Mirela vine, se uită la el. Gîtuît): Trebuie să scap de el, poate nu-i târziu.

MIRELA (ritos): Explozie mare. E singura soluție. Artificierii așteaptă.

GEORGE (nu-i dă atenție, se duce la plan, dă să-l întorcă; ezită).

ANA: Da, și minereul sărac...

ION: Era numai erupție...

ANA: Da, o parte infimă adusă la suprafață...

ION: Deci, în adinc...

ANA: Sub munte...

ROIBU (lui Ilea): Tu crezi că discuția asta este pur tehnică?

ILEA: Tehnica are întotdeauna o accepție mai largă decît o pricepi tu.

ION: Sub tot muntele, Ana.

ANA: Da, Ion, cred că sub tot muntele... știi, Ion...

ION: Știi, Ana!

ANA: Atunci, Ion...

GEORGE (i-a privit, abținîndu-se; dă din cap ca în fața unui fapt împlinit):

E clar! (Lasă planșa să cadă înapoi, fără să o fi întors. Se întoarce către Mirela. Mirela se uită în ochii lui și dă să iasă. El o prinde de mină.) Stai...

pune-ți ceasul după al meu! În cit timp ești înapoi?

MIRELA: În douăzeci și cinci de minute. (Iese.)

GEORGE: Te aștept. (Se aude păsările.)

ROIBU: Ah! păsările astea scirboase!...

Stau și se uită la tine cu ochii bulbucați și, deodată, se reped în apă!...

(Se aude motorul șalupei.)

CORTINA

ACTUL AL TREILEA

Se aude motorul șalupei pornind. George se uită la ceas.

(Ana, George, Ion sînt cu paharele în mină.)

GEORGE (încercînd să se amuze): Să fim atunci lorzi! (Ridică paharul.) Domnule, în sănătatea doamnei care a fost a dumitale, iar acum nu mai e a mea!... Ce ziceți de tot acest peisaj în culori stranii!... Ce ziceți de vremea de-afară, umedă și apăsătoare?...

ION: E îngrozitoare. Nu m-am așteptat niciodată la o asemenea primăvară. Cînd ești încă tînăr, și-ți merg toate din plin, nu te-aștepți la o asemenea primăvară.

ANA: E atît de ușor să fii sigur pe tine cînd totul îți merge în plin!

GEORGE: E o chestiune de structură.

ION: N-ai dat greș niciodată în viață?

GEORGE (convins): Nu. (Retractînd.)

Adică, am dat o dată. (Precizînd.) O dată. Dar acum mi-am luat toate măsurile.

ION: În legătură cu ce ai dat greș?...

GEORGE: În legătură cu un om. L-am crezut dușman și (nu lipsit de însinuare) l-am distrus.

ANA: Chiar l-ai distrus?... Total?...

GEORGE: Sînt eu omul care să abandoneze o treabă la jumătate?

ION: Am înțeles. Înseamnă că la același lucru trebuie să mă aștept și eu. (Lent, dar tenace, se aude furtuna.)

GEORGE: Te privește. Eu ți-am spus de la început. Să profităm de granița naturală pe care o pune între noi lacul! Dincolo, dumneata cu minele și orașul! Aici eu cu... (*Un gest spre Ana, spre planul lucrării. Furtuna se dezlănțuie.*)

ION: ...Cu toate astea! (*Face un gest a „nu-mi pasă”.*) Știi acum cât sînt de încăpățînat.

GEORGE: Da, am impresia că ești făcut din niște roci în care s-a sedimentat încăpățînarea.

ION (*încăpățînat*): S-au sedimentat niște convingeri. (*Strigînd.*) Și nu renunț la ele, înțelegi?!...

GEORGE: Ar trebui să se sedimenteze și convingerea că roca din care sînt făcut eu e mai tare.

ION: Furtuna... Și oamenii mei sînt pe lac!...

GEORGE: Se salvează ei; mai bine încearcă să te salvezi pe dumneata!

ION: Asta n-am s-o încerc. Ana știe; dincolo, peste lac, oamenii, mineri din tată-n fiu, care, de cînd s-au închis gurile, plecau și lucrau aiurea, s-au întors! Eu aveam nevoie de douăzeci, ei veneau o sută!... Femeile, care erau vizitate de soți de două ori pe an, mă priveau ca pe-un Dumnezeu!...

GEORGE: De asta nu pleci?

ION: Știi ce-am făcut eu? Am dat unor oameni cel mai sublim și cel mai periculos lucru: speranța! Speranța, care-ți dă chiar mai multe aripi decît faptul concretizat și care te prăbușește amarnic. Realitatea îți lasă măcar amintirile! (*Venînd.*) Da, Ana! De pe urma ta, eu am rămas cu amintirile... (*Deodată, către George.*) Dar oamenii ăștia care-au venit aici și au trăit prost? Au trăit greu, numai în speranța că... (*Se oprește brusc, își corectează ținuta.*) Mă iertați, iar am avut o ieșire; aș fi vrut să vă prezint situația rece și obiectiv... (*Iarăși strigă.*) Dar dumneavoastră sînteți singurii care le puteți da un rost, aici, în orașelul lor...

GEORGE: Ții la ei?...

ION: Nu pot să nu țin; sînt oamenii mei, colectivul meu!... Dumneata știi ce greu se sudează un colectiv!...

GEORGE: Din păcate, știi!...

ION: Te-am văzut cit de bucuros erai cînd cei doi ai dumitale s-au întors. Pe mine m-ai urit din prima clipă. Simțai că eu, cu nebulina mea, am să le cîntesc hotărîrea de-a reveni.

GEORGE: Și azi, din pricina dumitale, ei mă suspectează, mi se opun.

ANA: Nu vorbi așa.

GEORGE: Cum să nu vorbesc?! Calculul meu a fost precis; veneau aici, lucram în liniște, ne înțelegeam de minune... Dacă nu-și băga coada el.

ANA: Nu, el n-ar fi în stare de-așa ceva...

GEORGE: Eu îi știu. Ei sînt sentimentali, scrupuloși. Și data trecută ne-am certat din pricina altuia. Acum, a fost deajuns ca el să apară, în plus, peste calculele mele, pentru ca...

ION (*fanatic*): Nu mi-aș permite pentru nimic în lume să distrug un colectiv. Vreau un singur lucru: să nu-i înșel pe-ai mei! Acolo, peste lac, filonul se mărește. Înțelege? Devine și mai lat. Ana, tu doar cunoști toate calculele mele!

ANA: Dar cum o poți dovedi?

ION: Acum o voi dovedi. Am ajuns cu forajele unde trebuie.

GEORGE: O poți dovedi?

ION: Da. Am ajuns cu forajele unde trebuie. Acum urmează explozia. Am băgat o cantitate mare de exploziv.

ANA: Unde?

ION: Dincolo, pe malul lacului, sub lac chiar.

GEORGE: Dincolo?... (*Se repede la el.*) Cînd trebuie să aibă loc explozia?

ION: Peste douăzeci și patru de minute.

GEORGE: E îngrozitor! (*Se uită la el: deodată se retrage.*) Mirela! (*Aleargă afară.*)

ANA: Ce s-a întîmplat?

ION: Nu pricep.

GEORGE (*întorcîndu-se*): Ascultă, amină pușcarea.

ION: S-o amin?

GEORGE: E posibil?

ION: La ora asta, nu!

ANA: Dar ce, ce s-a întîmplat?

GEORGE: Nimic! (*Depărtîndu-se.*) Trebuie calm, trebuie calm! Formidabil, omul ăsta e nenorocirea mea. Un singur om în plus peste calcul, și... Trebuie calm. Se va întoarce! Calm! (*Scoate rigla de calcul.*) Cît mai e pînă la explozie?

ION: Douăzeci și trei de minute!

GEORGE: Două, trei. (*Aparte.*) Ea a plecat de... (*Febril, calculează cu rigla.*) Trebuie calm, calm..., altfel (*strigă la cei doi*) ...și ce va uitați așa la mine? Continuați-vă discuția! (*Febril, lucrează cu rigla. Moment penibil.*) Va să zică, ea, în cel mult atîtea minute, trebuie, trebuie neapărat să se-ntoarcă...

ION: Ana, știi ce cred eu că era greșit în prospecție...

ANA (*ridică din umeri; într-un tîrziu, lui Ion*): Spune-mi, unde ai pregătit

- pușcarea? Unde sînt galeriile cele vechi?
- ION : Exact.
- ANA (*incîntată*): Ai dreptate: eu am lucrat toată săptămîna acolo; sînt șanse...
- GEORGE : Calm !... Calm... (*Cu ură*.) Da, omul ăsta e nenorocirea personificată. (*Devine atent la ei, se apropie*.)
- ION : Toată săptămîna?... Va să zică, tu lucrezi... Cînd veneam, de tine găseam continuate lucrările...
- ANA : Da. Am lucrat acolo. Voiam să văd. Să știi că ai șanse!
- GEORGE (*dîndu-și seama*): Toată săptămîna ai lucrat acolo?
- ANA (*știe la ce să se aștepte*): Da.
- GEORGE : Cu echipa angajată, de fapt, de noi!
- ANA : Da.
- GEORGE : Și din pricina asta nu ai pregătit probele pentru mine... Probele pe care eu le aștept ca să încep! (*Amuțește de furie*.)
- ANA (*privind undeva fix*): Din pricina asta.
- GEORGE (*cumpănește un moment și, brusc, se întoarce spre Ion*): Ei bine, află, domnule, că am hotărît să te fac om. Ți-aș fi dat-o pe Ana, însă m-am răzgîndit. În clipa asta, m-am răzgîndit!
- ANA : George, tu crezi că eu...
- GEORGE (*dur*): N-am terminat. Am să-i comunic un lucru important.
- ANA (*nu mai rabdă*): Important este să ne respectăm. Te-am iubit, George, dar cînd îți dăruiește un om totul, crezi că ai dreptul să-i smulgi totul?
- GEORGE (*o așteaptă să termine, apoi, spre Ion*): Și cum îți spuneam, m-am răzgîndit. Va trebui să-mi fii recunoscător pentru altceva, auzi?...
- ION (*e totuși politicos*): Pentru ce?
- GEORGE : Calculează o explozie de trei ori mai mare decît ai vrut să provoci. (*Se îndepărtează, se uită la ceas*.)
- ION : Cum asta?
- GEORGE (*aparte*): Nu; ea se va întoarce !... (*Tare*.) Am triplat cantitatea de exploziv pe care ai băgat-o dumneata.
- ION : Dar e periculos, foarte periculos. (*Agîtat*.) Cum, unde?... E îngrozitor! (*Dă să iasă*.)
- GEORGE (*îl reține*): Stai liniștit, te fac om, ți-am spus. Dacă există într-adevăr aramă, eu ți-o scot la iveală!
- ION : Dar cum... dar nu se poate. Chiar în vechile galerii, acolo ai trimis?
- GEORGE (*triumfător*): Vrei să știi exact: în galeria din dreapta, cea care are intrarea sprijinită în drugi de metal.
- ION : Formidabil! (*Dă să iasă, Ana iese înaintea lui*.)
- GEORGE (*prinzîndu-l*): Stai liniștit. E unica șansă să te realizezi. Eu ți-am oferit-o, pricepi?... Dar, cu o condiție: dispari din calea mea. Se găsește aramă, îți vezi de aramă. Nu se găsește, mai sînt locuri de geologi în țara asta, pricepi?
- ION (*cu dispret*): Și mai spui că eu vreau să-ți distrug colectivul !... (*Iese*.)
- GEORGE (*sfîrșit, pe un scaun*): Mirela !... Ea crede-n mine. Ea se va întoarce !... Da, ea crede... (*Se uită la ceas*.)
- ANA (*intră, strigînd*): George, unde-i șalupa?
- GEORGE (*o prinde*): Vino încoace !... Știi de ce-am făcut asta? Pentru tine am făcut-o!
- ANA : Pentru mine?
- GEORGE : Da, pentru tine. Uite, nici nu mai am nervi. Tu nici nu știi ce se petrece cu mine !...
- ANA : Ai făcut un lucru grav, ai făcut...
- GEORGE (*uitîndu-se la ceas*): Nici nu știi ce grav... (*Deodată strigînd*.) De ce plecai de la mine, Ana? Fiindcă-ți era milă de ăsta, nu?
- ANA : Poate
- GEORGE : Și eu am vrut să forțez. Să găsească dracului arama, să ne lase-n pace!
- ANA (*duce mina la gură*): Dar, pentru asta...
- GEORGE : Da, Ana, ca să ne lase-n pace! Nu voiam să te pierd. La început, am fost sigur că tot cu mine ai să rămii, apoi te-am văzut cît erai de pasionată, cum erai a lui, a preocupărilor lui, a pasiunii lui. Și Mirela a văzut! (*Rămîne perplex, ascultînd rezonanța numelui Mirelei*.) Mirela! (*Se uită la ceas, face un gest disperat, aleargă în colțul celălalt*.)
- ANA : Parcă altă dată n-o luai în considerație pe puștanca asta.
- GEORGE (*răbufnînd*): Să nu vorbești așa de ea! Tu nici nu știi că ea acum... (*Mai moale*.) Să nu vorbești așa! Mirela... (*Se oprește, se uită la ceas*.) Eu, pentru tine...
- ANA : ...Ce „pentru mine“?
- GEORGE : Am vrut să-i dau altceva, să-l fac învingător, ca să ți-l scot din cap.
- ANA : Dar, pentru asta...
- GEORGE : Acum pricepi, Ana, pricepi?... Pricepi că pentru tine am făcut-o, pricepi că...
- ION (*intrînd*): Nu se vede nimic, nu se aude nimic. Văd că e sus un semnal, dar e ceață! (*Se aud păsările și vîntul suflînd*.)
- GEORGE : Eu l-am pus!

ANA : Pentru ce ?

GEORGE (*ingrozit*) : Pentru ce?... Pentru... (*Strigă cu alt glas, ca să schimbe vorba.*) Ia auziți pasările... Se zbat prin ceață ca-n prima zi când am venit.

ION : Trebuie totuși făcut ceva.

GEORGE : Trebuie să stăm, înțelegi. Acuma de-abia va fi o nebunie să plece cineva pe lac!... Trebuie să așteptăm.

ANA : Bine, dar...

GEORGE (*intorcându-se*) : Eu minuni nu pot să fac. Eu pot să fac orice, gândit, calculat, precizat. Totul este calculat. (*Lui însuși.*) Da, totul e calculat, se va întoarce. (*Un ceas începe să bată.*)

ION : Da... mai sînt nouăsprezece minute. Nici n-avem timpul necesar să traversăm lacul.

GEORGE : Da ; în schimb, avem timp să stabilim alte lucruri. Exact, avem timp să clarificăm totul. (*Ascultînd bătaiele ceasului, se apropie încet de Ion. îl trage spre el, îi spune.*) Totul, înțelegi ! Asta ne-a mai rămas. S-o luăm pe puncte : unu : eu nu știu nimic despre această explozie. Dumneata ai provocat-o. Apare arama, norocul dumitale ; nu apare, ne-am înțeles — dispari ! Doi : în nici un caz să nu te gîndești că mi-aș muta șantierul ; orice-ai face, oricît ai demonstra că e mai bine, mai economic. Eu nu am timp de tărăgăneli ; eu, în zece luni, ridic aici uzina. Să fim înțelegi : dincolo nu ajung apele noastre. Dacă apele noastre ajung dincolo, și dumneata ajungi... știi unde ajung cei care întrebunțează cantități nepermise de exploziv. Asta e tot. Un al treilea punct nu există.

ION (*abia după ce rostește replica, îi dai seama de motivul suferinței*) : Ana, asta e omul de care tu te-ai îndrăgostit ?!

ANA (*il ia pe Ion de braț*) : Hai ; mai sînt optsprezece minute și se va prăbuși totul. Hai măcar sus, în vîrf, ca să privim.

GEORGE : Cînd îmbătrînesc, femeile consideră că soarta lor e să se dedice unui om pe care să-l consoleze !

ANA : Te înșeli, George !

GEORGE : Atunci, am spus eu : te duci la el...

ANA : Știi bine că nu. Nu-mi place să fiu disprețuită. Iar dacă nu m-ar disprețui el pe mine, aș avea motive să-l disprețuiesc eu pe el !

ION (*din ușă*) : Oricum s-ar întîmpla, eu voi rămîne aici. Și nu din egoism !... (*Iese, se aud pasările.*)

GEORGE (*de lume*) : Nu-i nevoie să te scuzi. Eu fac parte din categoria

oamenilor convinși de latara utilă pentru societate a egoismului fiecăruia. Dar să știi că eu ți-am dat și arama și femeia ! (*După ce se închide ușa, nu se mai poate abține.*) Să plece, să plece !...

(*Tăcere. Ceasul bate puternic, parcă peste furtună se aude cîntecul Mirelei.*)

Da, eu... totul... gîndit, calculat... Ea se va întoarce. (*Mobilizator.*) Calm și siguranță deplină. (*Se aude cîntecul peste furtună.*) Ha : „îi dăm arama, șefule !...” Mirela face exact ce-i spun eu și corespunde exact calculului mele !...

ROIBU, ILEA (*intrînd*) : Ce s-a întîmplat ?

ROIBU : A plecat ?

GEORGE : De unde știi ?

ROIBU : I-am văzut !

GEORGE (*strigînd*) : Să plece, să se ducă cu el ; poate-l consolează, îl liniștește ! El de asta avea nevoie : să caute arama împreună cu ea !... Să plece N-o să ne mai bată pe noi la cap cu mutatul dincolo ! Să plece să-și vadă de arama lor ! Eu am și cea de-a doua dragoste !

ILEA (*hotărît*) : Asta nu, George !

GEORGE : Ce anume nu ?!

ILEA : Voiam să-ți spun, George, că nu ei sînt singurii care...

GEORGE : Adică sînteți și voi. (*Se duce la Ilea, la Roibu.*) Și tu, și tu...

(*Ilea, Roibu rămîn drepți, răbdători, așteptîndu-l să se liniștească.*)

GEORGE (*urlînd*) : Dar ce dracu' !... De unde și pînă unde ?!... Voi sînteți căutători de aramă, sau constructorii acestei uzine ?!... (*Pauză ; deodată, mai tare.*) De unde și pînă unde ?

ROIBU (*mai degrabă scuizîndu-se*) : De unde ?... De la faptul că ne-am dat seama că acolo-i mai bine.

GEORGE : Sînteți niște sentimentali : v-a impresionat ăla. V-a năpădit sufletele, tot așa cum ne năpădesc pasările astea pe noi !...

(*Roibu și Ilea — același joc.*)

GEORGE (*enervat de impasibilitatea lor, strigă*) : Ei bine, acum poate să nu vă mai impresioneze, drama lui s-a încheiat. Ana e lîngă el. Peste cincisprezece minute va avea loc o mare explozie care-i va da arama...

ROIBU : Ana chiar e lîngă el ?

GEORGE : Da ; peste cincisprezece minute or să găsească și aramă, orașul n-o să mai rămînă părăsit și tot ce e melodramatic în această poveste de dincolo de lac n-o să mai impresioneze

niște inimi de licene sentimentale ca ale voastre!.. (Pe măsură ce vorbește, devine mai stăpîn pe sine, mai sigur, mai ironi, și înțelegător parcă față de ei; cu ironie amară.) Nici ție n-o să-ți mai stoarcă lacrimi, grasule, nici pe tine nu te va mai face să fii atît de solemn, Don Quijote realistul! (Urea să-i miște; Roibu și Ilea stau neclintii. Se duce la ei, îi zguduie; același rîs nervos.) Ha, ha! Exact! Don Quijote și Sancho Pança!... Veneați cu lăncile îndreptate spre mine; încruntați; în galopul mirtoagei și al măgarului! Și-mi spuneți: „Nu-ți permitem, nu-ți permitem; noi păzim dreptatea!“... Ha, ha!... (Ii bate pe umăr protector, înțelegător.) Sentimentalilor!

ILEA : Putem fi un colectiv unit, numai cînd vom discuta clar și cinstit, George!

GEORGE (rebede): Ana spune că apele nu ajung pînă acolo în aceeași concentrație.

ILEA : Poate c-o spune din dragoste pentru tine, George.

GEORGE : Dragoste pentru mine?!... Da, sigur; dragoste pentru mine! (Nu se mai abține.) Dragoste pentru mine! Și a plecat cu idiotul ăla!... Iar voi... voi mă bateți la cap!

ROIBU (pe care l-a preocupat): Va să zică, Ana a plecat, într-adevăr.

GEORGE (îl privește cu ură): Da, bine c-ai constatat. Poate că-mi ceri socoteală de ce nu plîng!

ILEA (tenace): Noi am cercetat, George, apele ajung.

GEORGE (surprins): Nu se poate!

ROIBU : A plecat de tot?

GEORGE : Nu cred că ajung!

ILEA : Am luat probe!

ROIBU : Da, a luat probe... Va să zică, Ana...

GEORGE (amenințînd în neant): O să mi-o plătească, dobitocul!... Da, a plecat, a plecat, Roibule! Ești mulțumit? Nu „s-a dus“, „a plecat“!...

ROIBU : Ai pierdut două lucruri, George: o femeie și un om!...

GEORGE : Nu e singurul lucru pierdut. (Rămîne îngrozit de ce a spus, se uită la ceas.)

ILEA : Și dacă îți arăt probele că apele ajung, tu...

ROIBU (furios): Ia mai încetează, realistule! Tu, numai probe și ape. Dar Ana?!...

ILEA : Eu duc înainte discuția care ne interesează.

GEORGE (s-a dus la fereastră): În douăsprezece minute trebuie să se întorcă.

ROIBU (strigînd): Dar Ana nu poate fi fericită cu ăla!... Ana, pentru tine, George...

ILEA (după ce l-a ascultat atent): De-asta spun, George, se poate face o construcție. Știi, ansamblul, elementele, uzina... (George se depărtează.)

ROIBU (strigînd): Ilea, suflet de cărmidă!... Numai elemente uzinale, numai despre asta ești în stare să...

GEORGE (remarcînd cum fiecare dintre ei e într-o poziție de respingere față de celălalt): Poftim... „Colectivul nostru unit!“... Și eu care calculasem totul. Totul, ca să zic așa, cum trebuie!...

ILEA : Calculaseși totul?...

GEORGE : Da, am venit între păsările astea ca să vă împac pe voi, netoțitor!... Calculul era exact! Noi între noi ne cunoaștem destul de bine ca să nu ne deranjăm, dacă nu apar alte...

ROIBU : Perfect calcul, n-am ce zice. A apărut un om în plus și ți l-a dat peste cap.

ILEA : Da. E foarte normal. Pentru ca un om înseamnă totul. „Omul“ înseamnă de fapt, „oamenii“. Iar oamenii reprezintă omul. Nu ne poate fi niciodată indiferent dacă există un om în plus sau un om în minus!...

ROIBU : Și atunci, cum rămîne cu necunoscuta?

GEORGE : Eu sînt om al preciziilor, eu nu fac calcule cu necunoscute. (Aparte.) Da, al preciziilor. (Deodată se uită la ceas.) Roibule, cît e ceasul tău?

ROIBU : Opt fără douăzeci și două. Dar de ce?...

GEORGE : ...Nu... Nimic. (Aparte.) E bine. Va să zică, ceasul merge bine. (Se duce la fereastră.)

ILEA : Nu cu necunoscute, sau fără. Tot secretul e să fii om și nu mașină de calculat. Să fii om, și vezi tu cum reacționezi în fața fiecărei situații.

ROIBU (repezit): George, trebuie să înțelegi, ce dracu?!... Dar și tu, Ilea, ai viața plină numai de prefabricate!... Și atunci cînd Mirela ți-a agățat dopul ăla de gît, nici n-ai observat; acum nici nu te gîndești că Ana s-a dus, iar noi...

GEORGE (a tresărit cînd Roibu a pomenit de Mirela; se uită la ceas, se uită pe fereastră): Mirela!... (Se oprește îngrozit.)

ROIBU : Ce-i cu Mirela?

GEORGE : Nimic. (Spre a schimba vorba, urlă.) La dracu!... Ce vă băgați voi

- în lucruri care nu se hotărăsc la nivelul nostru ?
- ILEA : Cum adică ?
- GEORGE : Mutarea șantierului o hotărăsc cei de la centru, nu noi !
- ILEA (*intristat*) : „Cei de la centru”. Adică, tu asta așteptai, George : „dacă se prinde, dacă nu se prinde”... „dacă le sesizează cineva, sau dacă nu le sesizează”... Tu, care spunea c-ai venit aici ca să ne conducem după legile noastre !...
- GEORGE : Să zicem că-i așa. Și datoria voastră de colegi, de oameni cu care am visat împreună și cu care, împreună, am trăit nerăbdarea de-a pune-n aplicare... în sfârșit... (*Strigînd*.) Să mă ia dracu', dar nu puteți lăsa să hotărăscă ei ? !
- ILEA : Adică să hotărăscă cei care cunosc mai puțin situația decât noi ? Păi, cei de la centru pe cine vor întreba prima oară, George ?... Ne vor întreba pe noi, care-i părerea noastră, a ăstora trei. Iar noi va trebui să le vorbim cinstit și cu simț de răspundere. Pentru că noi, în primul rînd, noi răspundem.
- GEORGE : Noi avem răspunderea tehnică.
- ILEA : Da, dar depinde ce-nțelegi prin asta !
- ROIBU : Acum știi ce-nțelegi, Ilea. Așa-i !...
- ILEA : E totul. E tehnica lucrărilor, tehnica înțelegerii oamenilor, tehnica învingerii instinctelor noastre rele.
- GEORGE (*cu o scăpărare*) : Și dacă de la centru vin alte dispoziții ?
- ILEA : Ne vom lupta, vom lămurii. Pentru că nimeni nu are interes să facă din noi, și din oricare alții, niște simpli executanți. Noi gîndim, noi răspundem pentru ce gîndim ; noi, în primul rînd, ne hotărîm soarta.
- GEORGE : Da. Dar să ne-o hotărîm în interesul nostru !
- ILEA : Aici e greșeala calculului tău, George, nu în „necunoscută” !
- GEORGE : Unde ?
- ILEA : Credeai că sîntem izolați !
- ROIBU : Da : noi aici, societatea dincolo !
- ILEA : Dar noi... noi nu sîntem cetățenii unei anumite societăți ?... Avem în noi trăsăturile ei, frământările ei. Or, de noi înșine nu ne putem rupe, nu ne putem izola, George, niciodată...
- GEORGE : Va să zică, o să ne certăm întotdeauna, în orice condiții !...
- ILEA : Sau o să ne înțelegem. Depinde de noi, ăștia trei !
- ROIBU : De data asta, să fim realiști,
- îmi place cum vorbești, Ilea ! „Noi ăștia trei” !...
- GEORGE : Și care-i păi, noastră, a ăstora trei ?
- ILEA (*repede*) : Că e plai economic și mai util să construim uzina dincolo.
- GEORGE (*strigînd*) : Nu se poate, nu se poate ! Voi vreți să... Eu, eu trebuie să-mi fac meseria, meseria !...
- ROIBU : Meseria ?
- GEORGE : Da ; noi ne realizăm prin muncă, prin ceea ce facem zi de zi. Alții, în alte epoci, s-au realizat prin lupte. Noi, prin ce facem zi de zi, prin meseria noastră !...
- ROIBU : Frumos spus... Dar, depinde ce-nțelegi...
- ILEA : Uite, George, acum am să mă transform în Roibu și am să spun o poveste. Știi că am făcut un an de medicină. În sala de disecții, aveam un om care considera că e trimis la muncă de jos. „Eu am o meserie, domnule student, îmi spunea, dar nu pot s-o practic. Cu democrația asta, n-are căutare ; fiecare se-normîntează cum îl taie capul”... Știi ce meserie avea ? El aranja morții. Le dădea o figură demnă sau marțială, sau surizătoare, sau cinică, sau ironică. Cu alifii, cu puțin fard, cu vată și proptele băgate pe sub buze, el îți dădea mutra cu care spuneai adio tuturor. Și considera o degradare să lucreze acolo, la disecție. Dar iată că s-au înființat întreprinderile de pompe funebre și, la Ateneu, cînd treceam prin fața catafalcului unui academician, mă simt tras de mină. Omul meu. Pus la punct, în haine negre... „Ai văzut ce zîmbet frumos i-am făcut ?” — m-a-ntrebat. Și pe urmă, dînd din cap cu certitudine : „Nu era păcat de meseria mea, să stau acolo, la disecție ? !”... Oamenii treceau, plîngeau. El stătea acolo, după hîrdăul unui palmier, și-și admira opera de pe catafalc, mîndru de meseria lui... Înțelegi ? Inmormîntare, tristețe, jale... Un om dus dintre noi.
- GEORGE (*a tresărit la fiecare cuvînt care pomenea de morți, de inmormîntare. S-a uitat la ceas, s-a uitat pe fereastră ; deodată*) : Taci !... Termină !... Nu mai vorbi de morți. (*Ingrozit și el de ce-a spus.*) Nu vorbi de morți !... (*Tace. Strigătul lui plutește ; cei doi — tablou mut, încordat.*) Mirela... Am trimis-o ! (*Deodată.*) Dar nu, ea se va întoarce, se va întoarce !...
- ROIBU : Exact, Mirela... Unde-i Mirela ?
- GEORGE : E sacrificată. (*Se uită la ei, mut. Încearcă să pară cinic.*) Tot pentru teribilul căutător de aramă.

ROIBU: Cum ?

GEORGE: Stați liniștiți, vă rog. Am calculat. Trebuie să se întoarcă în zece minute. (*Epuizat ; nu mai poate continua jocul.*) Am trimis-o cu exploziv. (*Ceasornicul bate mai tare, ca și cum ar arăta gîndurile celor doi. George îi prinde pe cei doi, care dau să se repeadă pe ușă.*)

ROIBU: Ești inconștient ! (*Dă să fugă.*)

GEORGE (*prinzîndu-l, urlă*): Stați !... (*Își revine.*) Eu, inconștient ? !... Știți bine că oricum pot fi, numai inconștient nu !

ILEA (*reținut de George*): Atunci ?...

GEORGE: E vina mea ! De cînd mi-am dat scama... Ah ! (*Deodată.*) Nu, dar ea se va întoarce, am calculat : se va întoarce ! (*Îi oprește cu pieptul, cu bratele.*) Nu vă duceți. Acum e periculos. Explozia, înțelegeți... Nu vreau să vă am pe conștiință. Destul că Mirela...

ROIBU: Așa-i că-i în pericol ? (*Repede.*) Luăm șalupa cealaltă, de la pompe !

GEORGE (*sare în fața lor*): Nu vă las ; voi sînteți inconștienți, nu eu. Acum ar fi într-adevăr periculos să plece cineva. Nu vă las ! Înțelegeți, nu vreau să vă am pe conștiință și pe voi !

ILEA: „Și pe noi !“... Înseamnă că pe ea...

GEORGE (*gîtit*): Nici o grijă. Am calculat. (*Cercetează ceasul.*) În nouă minute se întoarce. Nu vă agitați. Mirela face exact ce-i spun eu. Mi-a spus că-n 25 de minute e înapoi. (*Argumentînd.*) Ne-am pus și ceasurile.

ILEA (*se așază încet, nedumerit, uimit*).

GEORGE (*aparte*): Nu, nu... Se va întoarce. (*Caută să se remonteze.*) S-a dus cu explozivul. Poate dă ala de aramă și nu ne mai bate la cap.

ROIBU: Mirela, biata fată ; Mi-re-la... Săraca, era și ea o biată fată, care urmărea o carieră de nevastă !

GEORGE (*precipitat*): Fiți siguri că am calculat exact. În opt minute vine și mai rămîn încă opt pînă la explozie.

ROIBU: Cum poți vorbi atît de sigur ? Tie nu-ți pasă, George !

GEORGE: Îmi pasă, dar, uite, Roibule, vorba lui Ilea, să fim realiști : cît crezi tu că poate să-mi pese de Mirela, care știi că se întoarce, cînd eu o pierd pe Ana ? (*Ceasornicul bate din ce în ce mai tare ; iarăși nu se mai poate auzi.*) Eu am pierdut-o pe Ana, înțelegeți ?

ILEA: Va să zică, în fond, ești un generos, George.

GEORGE: Ca să mă lase-n pace, înțelegeți ? !... Ana, pricepeți voi, Ana era

ca o pușcăncă de 15—16 ani, care vede lucrurile la modul lor absolut și poate iubi sincer, dezinvolt ; dar, în același timp, era și-un om format, un caracter.

ROIBU: Ai dreptate. Ana...

GEORGE: Cu asta, gata ; nu mai vorbim de Ana. O așteptăm pe Mirela, și atît !...

ILEA (*izbucînd*): Pe Mirela... Pe Mirela, tu ne obligi acum s-o așteptăm, în loc să ne fi spus la timp, s-o fi împiedicat ! (*Din ce în ce mai furios, cu totul altul decît pînă acum.*) Roibule, tu spunea că eu n-am observat că mi se atîrna de gît. Nu numai că am observat, dar îmi și plăcea !

ROIBU (*uhuit*): Îți plăcea ?

ILEA (*sincer*): Da. (*Greu.*) Poate chiar că așa fi iubit-o. (*Rămîne și el uimit.*)

ROIBU: Și... păi... de ce ?...

ILEA: Pentru că... (*hotărîndu-se*). Tu ai dreptate. Am suflat din prefabricate.

ROIBU (*urlînd*): N-ai, nu-i adevărat ; tu știi că eu glumesc ? ! Asta pentru că ție-ți place să pari așa.

ILEA: Ea îl iubea pe George, nu pe mine. Îl iubea atît de frumos. Eu am văzut ce se întîmpla cu Ana, și-am știut că, rămas fără un suport moral, George e în stare să facă un lucru rău, foarte rău. Ea, Mirela, din umbră de acolo, îi întregea ființa, îl umaniza. Și eu asta vreau, ca George să ajungă, dracului, odată să fie uman, să sufere și să găsească înțelegere.

ROIBU: Tu !...

ILEA (*înfundat*): Prea se joacă de-a viața, prea și le construiește pe toate.

ROIBU (*hotărîndu-se*): Ei bine, George, eu sint cel cu tehnica acum. Răspunde-mi : cum ai lua tu parte la inaugurare cînd ai ști că...

GEORGE (*deodată*): Că, pentru ambiția mea, am furat o treime din valoare.

ROIBU: Exact.

GEORGE: Vedeți, sint cinstit cu voi. Recunosc. Îți sint recunoscător, Ilea. Eu știi, nu de acum, că tu ții la mine, chiar așa, tăcînd, dar fii convins că-mi asum toată răspunderea și fac acest rău. Crede în vechiul tău prieten, pe care l-ai emoționat din nou.

ILEA: Acum n-am să mai tac ! Noi n-avem posibilitatea, George, să înșelăm pe unul, sau pe altul. Noi dacă înșelăm, înșelăm o categorie atît de mare, încît sint cuprinse în ea și persoanele noastre. (*Dur ca o sentință.*) Noi o să plecăm, o să te părăsim, George. Ești prea... (*Apare Ion.*)

GEORGE: Nu mă condamnați înainte

de a vedea... Mirela... se va întoarce.

În șase minute se va întoarce!...

ILEA: Da... prea; prea, George. Nici nu vreau să spun cum... Vom pleca!...

GEORGE (*ultim argument*): Nu veți pleca; nu părăsiți voi o asemenea lucrare!

ION (*vine mai lângă ei, îi privește uimit, curios*):

ROIBU: O părăsim, George! Aici te-nșeli tu! O părăsim!

ILEA: Chiar în clipa asta o părăsim!

ION (*vine la ei, îi întîmpină, vrea să-i rețină*): O părăsiți?

ROIBU } (*surprinși*): Da.

ILEA }
ION: Lucrarea.

ROIBU }
ILEA } : Da.

ION: Dar pe el... pe el îl părăsiți?...

ROIBU: Ce vrei să spui cu asta?

ION: Bănuim că se va întîmpla așa.

Spiritele dumnevoastră sînt atît de contradictorii... De asta m-am întors.

GEORGE (*rău*): Crezi c-aveam nevoie în continuare de serviciile dumitale?...

ION (*nu-i dă atenție*): Părăsiți lucrarea, dar pe el?...

ILEA (*rău*): Nu e treaba dumitale!

ION (*ritos, către cei doi*): Pe mine nu m-au părăsit niște oameni cărora nu am ce să le dau de lucru!...

GEORGE (*vine, se uită la el atent*):

ILEA: Să nu confundăm lucrurile. Pe noi n-o să ne fascinezi!...

ION: Știți ce înseamnă să ai un colectiv: cînd ești într-o situație grea, să ai cu cine te sfătui, cu cine te ajută.

GEORGE (*deodată*): Vrei să-ți bați joc de mine?!

ION (*cinstit*): Nu. Te rog să fii convins că nu.

GEORGE (*nemairezistînd*): Omule, dar eu sînt dușmanul dumitale cel mai înverșunat; sînt antipodul dumitale; nu există om pe lumea asta cu care să ai interese mai contrarii decît cu mine, ce-ți veni s-o faci pe generosul?!...

ION: Eu am simțit gustul ușilor închise. De asta intervin. Ți-am spus. Există un capital afectiv pe care îl investim în fiecare om cu care avem de-a face! O părăsesc din noi!...

ILEA: Și dacă acest capital se irosește în zadar?

ION: E de datoria ta să mai încerci o dată, încă o dată. Oamenii, aștia sînt: cei cu care lucrăm. Îi formezi, ne formăm mereu unii pe alții!...

GEORGE (*deodată, izbucnînd*): Termină odată cu sfaturile astea netoate de apostol! Ești un șoarece murat, asta

ești! Un microb, care s-a infiltrat aici și a dezlănțuit epidemia!...

ROIBU: Necunoscuta!

GEORGE (*incurajat*): Da. Iar eu sînt om modern, om al preciziei. Nu lucrez cu „necunoscute“! Eu întîi rezolv necunoscutele și apoi mă apuc de lucru!

ION: Poffim, acum ai rezolvat-o și pe cea reprezentată de mine. Te poți apuca de lucru.

ILEA: Să știi că oamenilor, ca să le faci bine, nu trebuie neapărat să suferi cu ei.

ION: Dumneata nu vrei să rămîi. De asta vorbești așa. Dar aminteste-ți, cînd ați venit (*arată spre George*), cît de bucuros era el și cît de mult mă ura pe mine pentru că bănuia c-am să v-alung...

ILEA: Eu vreau să rămîn. Dar nu așa, ca-n biblie, cum vezi dumneata lucrurile. Vreau să rămîn cu prietenul meu, pe care-l respect.

GEORGE: Deci, rămîneți?! Nu mă lăsați voi tocmai acum. Uite, recunosc, nu mi-e deloc ușor. Am nevoie de voi, înțelegeți?...

ROIBU (*inghiontindu-l*): Ilea!

ILEA: Rămînem. Dar tu știi cum putem să rămînem? George, tu știi prea bine. (*Sînt amîndoi ca un zid.*)

GEORGE (*izbucnînd*): Vă știu!... Lua-m-ar dracu' că mi-am găsit tocmai asemenea colaboratori!... Vă știu!... Ilea (*justificîndu-se*): Legile lumii;

astea nu le impunem noi, George; și nu le născocim cum vrem noi! Ele își au existența lor, puterea lor.

GEORGE (*greu*): Știu!... Știu acum bine, chiar prea bine, lucrul ăsta!...

ROIBU: Atunci?!

GEORGE (*se așază pe un scaun, geme frînt*): Ați reușit, ați reușit! O să ne mutăm. (*Remontat și amenințator, dar și entuziast.*) Dar v-arăt eu. Am să scot eu untul din voi!... În opt luni o s-o dăm gata!... (*Întoarce planșa, febril, pe ea apare celălalt plan.*) Aici e Dunărea, aici e orașul, aici vina de apă. Noi vom amplasa uzina în vale...

ION (*moment mut. Cercetează atent planul*): Cum? Aveai planul pentru dincolo, gata făcut?... Pentru dincolo?... unde nici nu concepai?...

GEORGE (*nu-i dă atenție, continuă febril*): Aici va fi uzina... aici. Trebuie să stringem toate lucrările, înțelegeți, noile macarale să lucreze dublu...

ION (*se uită, ridică din umeri, nebăgat în seamă*): E... (*ar zice „formidabil“*).

ROIBU: Voi ai să ne explici nouă cine-i el, nu?!

ION (*dă din cap*): Ziceam că eu sint din rocă tare; ziceam că...

ILEA: Nu-ți dai seama că ești de prisos?

ION (*il privește încurcat*): Asta e. Mi-a mai spus-o cineva. Nu știu să-mi dau seama cînd sint de prisos. (*Iese.*)

ILEA: Nu știi să-ți dai seama, pentru că ești aproape întotdeauna...

GEORGE (*se oprește, se uită la ei, se uită după Ion*): A plecat. Ei bine. (*Nu se mai poate abține, urlă.*) Ascultați, ciinilor, dar să știți dacă în opt luni nu o dăm gata... Uzina asta, cu tot ce cuprinde ea...

(*Zguduitoare, atotcuprinzătoare, acoperind totul și distrugînd totul, are loc explozia. Scena se întîneacă și rămîne întinecată mai multă vreme, în timp ce se aud pocnetele și prăbușirile ce urmează exploziei. Apoi, motorul șalupei, și scena se petrece în întineric, auzindu-se doar.*)

ROIBU: Mirela, Mirela. Ești aici, Mirela? Mirela!... Ilea, ia uite-te, toate păsările și-au luat zborul; toate păsările! Mii și mii; cerul e negru de ele!

(*Se aude un zgomot imens, plecarea miilor de păsări. Strigătul răsună prelung și, treptat, începe să se destrame întineric. Chiar începe să se transforme în dungi de lumină, care cuprind încăperea, o clatină și apoi o scot la iveală răsturnată, la cine știe cîtă distanță și cine știe cît timp față de cea care-a fost. E absolut răsturnată, cu lucrurile claie peste grămadă. George se află exact dedesubtul locului unde l-am lăsat. O ultimă explozie are loc în depărtare, apoi se face lumină: o ploaie de fulgi și de pene cade asupra încăperii.*)

ANA (*nemișcată, stă în ușă, privind cu ochi mari*).

GEORGE: Formidabil!... Nu mai e nici o pasăre!... Le-a alungat. Formidabil!... Și-au luat zborul. Vor căuta, pesemne, alt loc în care speră să nu fie frămîntări. Aici, gata. Ceea ce se cheamă „societate” și-a pus amprenta definitiv!... Glanda aceea cu proprietăți electromagnetice. (*Deodată, alarmat.*) Dar Mirela? (*Dă să fugă, în ușă o vede pe Ana. Se oprește lângă ea, o privește, încearcă un gest, dar miinile-i cad.*)

ANA (*neadresîndu-se nimănui*): A găsit arama? Rostul meu s-a sfîrșit.

GEORGE (*parcă atunci constatînd*): Ana, ai venit!... Adică, n-ai plecat!... Va să zică, nu sint singur.

ANA: A găsit arama, am spus...

GEORGE: Dacă tu ești aici, mă simt

altfel. Ana, e prima mea înfrîngere, Ana... Ca Manole. Construcția mea nu avea zidită în ea o înfrîngere!

ANA (*oprindu-se în fața lui*): Poate că de asta va ieși bine.

GEORGE: Crezi, Ana, că sintem atît de grozavi ca să ne putem compara cu Manole?...

ANA (*un ton totalmente realist, „terre à terre”*): Nu știu. Eu te-am iubit și așa cum erai, asta-i nenorocirea! Mă convingeam că nu ești chiar atît de grozav, că ești și oarecum meschin, și destul de mult egoist și totuși te iubeam... În fond, ce ne-am face dacă am iubi numai oameni grozavi, numai genii!... Ceilalți ar rămîne neiușiți. Cei mai mulți ar rămîne neiușiți.

GEORGE: Ai dreptate. Nu, nu... Eu n-ar trebui să mai rămîn aici. (*Se aude șalușa.*) Auzi, vine Mirela. Măcar asta mi-a reușit.

ION (*năvălește urlînd*): Ana, am învins. Ana!... (*E în costumul de gală, murdărit, ud ciuciulete, ține în brațe un bulgăre imens de minereu.*) De ce-ai plecat de-acolo, cînd ți-am strigat că e aramă?... Eu strigam c-am descoperit, și tu plecai; eu vedeam cît e de adinc stratul, și tu plecai. (*Ca să mai spună ceva.*) Plecai cu șalușa de la pompe... Sint zeci de metri, Ana; trebuie să te bucuri, Ana! (*Privind-o.*) Nu te bucuri, Ana?

ANA (*convențional*): Ba mă bucur.

ION: E imens, Ana!... E o descoperire uluitoare, Ana... (*Deodată, dîndu-și seama.*) Te deranjez, Ana?

ANA: Da.

ION: Sîntei, iartă-mă, Ana! (*Iese stringînd la piept bulgărele de minereu.*)

ANA (*il așteaptă să iasă; apoi, lui George, cu vădită îngrijorare*): De ce n-ar trebui să rămîi? Crezi că nu se mai face uzina? Sau se amină?

GEORGE (*rău*): Și ce, acum din pricina asta nu mă mai părăsești tu? Vrei să fii generoasă!

ANA (*cu părere de rău*): N-am spus asta.

GEORGE (*pe față*): N-ai spus! Dar el are o descoperire epocală... Iar eu sint un om care începe să simtă gustul ușilor închise!

ANA: Poate că nu e rău, George; întotdeauna am avut încredere în încăpătînarea asta a ta!

GEORGE: Am uitat... (*Cinic.*) Am uitat că de fapt, soarta ta e să-ți găsești un nerealizat și să-l consolezi!

ANA: Nu, George, e vorba de altceva; e vorba de cea de-a doua dragoste...

cum să-ți spun... eu cred că tu m-ai iubit pe mine tot cu cea de-a doua dragoste...

GEORGE: Mi-e martor pustiul ăsta din jur. Te obsedează această a doua dragoste, pentru că eu am fost pentru tine, aici, cea de-a doua dragoste.

ANA: Nu, George; în dragoste simtem întotdeauna unul pentru altul primii. Primii și ultimii, înțelegi?

GEORGE: Ce frumos ar fi să fie așa...

ANA: Vezi, ceea ce ai făcut tu ca să nu mă pierzi, disperarea cu care ai trimis-o sau ai lăsat-o pe Mirela... pe multe femei le-ar fi flatat. Poate le-ar fi flatat. Dar mie, nu știu de ce, îmi lasă un gust amar, George...

GEORGE: Ziceai că... ce ne-am face dacă am iubi numai oameni grozavi, Ana?

ANA: Exact, George, exact, și, într-un fel, tu ești un om grozav!

GEORGE (*deodată, după ce-a făcut un calcul*): Nu-mi pasă, dacă nu ești cu el, înseamnă că ești cu mine... (*Față de privirile ei.*) Sau, în orice caz... poți fi cu mine... (*În ușă apare din nou, ca un soarece murat, Ion. George explodează.*) Ce mai vrei, domnule, ce mai vrei?! ...Ai arama, ai gloria, pe mine m-ai distrus, păsările le-ai alun-gat, uzina o să se facă dincolo...

ION (*calm*): Tocmai asta voiam să-ți spun, ai învins și dumneata, uzina nu se mai poate face decât aici... (*Parcă Anei.*) Uitasem; de asta m-am întors.

GEORGE: Cum, ce spui, nu se mai poate face în altă parte?

ION: Nu vezi că sînt ud?

GEORGE: Și ce dacă ești ud?

ION: Sînt ud, am făcut o baie fierbinte.

GEORGE: Te rog să nu-ți bați joc.

ION: Nu-mi bat... (*Ca dovadă.*) Ca să scot bulgărele ăsta a trebuit să fac o baie fierbinte. Ai învins! Uzina nu se mai poate face dincolo!

GEORGE (*Anei*): E nebun; l-a țicnit arama.

ION: Domnule, țîșnește, erupe, e un gheizer adevărat, o trîmbă de apă termală; explozia a ajuns pînă la stratul de apă.

GEORGE (*începe să priceapă, se înviorază, îl prinde de mîină*): Acum înțeleg... Da, spune, și...

ION: A fost foarte puternică, extrem de puternică, a ajuns pînă la stratul de apă. Apa țîșnește; nu mai ajunge dincolo; trebuie captată înainte...

GEORGE (*deodată*): Ana, auzi, Ana!... E clar!

ION (*continuă cu același ton*): Da, acum nu mai poate fi captată decât în partea

asta. Înainte de ruptură, ruptura e enormă. Enormă!

GEORGE (*strîgînd*): Da, nu mai poate fi captată decât în partea asta; în partea asta!

ION (*strîgînd bulgărele, demonstrativ, ca să nu se creadă altceva*): De asta m-am întors, pentru că uitasem să-ți spun... Ruptura e enormă!

GEORGE: În partea asta... Perfect, perfect... De mîine începem!...

ROIBU (*apare în goană*): Am auzit venind șalupa... am auzit șalupa...

GEORGE: Totul a ieșit cum am calculat eu. Dumnealui i-am descoperit arama, șalupa a venit, construcția nu se mai poate face decât aici, Ana s-a întors...

ROIBU: Și Mirela?

(*Apare și Ilea.*)

GEORGE: Uzina nu se mai poate construi decât aici, să-ți confirme și ei.

ANA: De, asta e adevărat; uzina, da; numai aici... ruptura e enormă!...

ILEA: A venit Mirela?

GEORGE (*sigur de el*): Cred că da, am auzit șalupa. De mîine începem! De mîine... (*Se duce spre planul construcției, care e răsturnat; îl întoarce, îl așază bine.*) Stimaților, regret, dar am învins... De mîine, pornim; eu sînt învingătorul!... Aici vom face uzina, aici. Am cîștigat și timpul, și pe voi!...

ROIBU: Grozav... Dar nu mai sînt păsările.

GEORGE: Le-am văzut plecînd.

ROIBU: Dar nu știi cum.

GEORGE: Cum?

ROIBU: Păsările astea seamănă cu urmași degenerați ai unor familii nobile. Au o semeție inconștientă, iar indiferența față de tot ce e în jur aduce a îmbuibarea progenerurii la care totul vine de-a gata. Apoi, plăcerea asta perversă de-a trăi în aburul care le turmentează. Opiomani! Femelele au simțit asta. S-au săturat de niște masculi care par visători, dar, în fond, sînt drogați, deconectați. Și-atunci au început să-i înșele. O femelă a fost prinsă trăind cu un cormoran. Un cormoran negru, scîrbos, dar puternic, activ, viril! Păsăroii cei nobili și albi s-au îngrozit: ei veniseră în locurile astea tocmai pentru că știu că nu sînt alte păsări care să se amestece în viața lor. Au făcut un tribunal nobiliar și-au hotărît s-o excludă pe ticăloasă și să-i spargă ouăle. Dar atunci a venit explozia, și s-au speriat toate păsările și și-au luat zborul. Ce credeți? (*Îi privește pe toți. Toți sînt amuzați. Numai Ion dă semne de nerăbdare.*) De

sub pencele albe ale fiecărei femele și-a luat zborul câte un cormoran negru și scirbos. Aici, unde puteai jura că e împărăția pasărilor albe și nobile!

ION (*Anei*): Ana, ce spunea dumnealui de Mirela?

ANA (*se apropie de el, îi spune ceva pare alarmată*).

ROIBU (*făcând de acest afront, masculii s-au separat de femele și au plecat spre nord. Se vor îneca, în semn de protest, în apele Oceanului Înghețat. Iar neamul ăsta alb de păsări va dispărea...*

ION: Dar crezi că s-a putut așa ceva?!

(*Alteargă la fereastră.*)

ROIBU (*făcând cu ochiul în spatele lui*): Din ouă vor ieși niște pui scirboși, cenușii, cu guși mari ca ale cormoranilor. Vor fi lucizi, își vor vedea de interese, și nu vor mai avea nimic din semeția inconștientă a acestui neam nobil de păsări albe!

ION (*disperat*): Stați, stați să stabilim un lucru!

ILEA: Ce să mai stabilim, dom'le?!

ANA (*a tresărit, a priceput. Deodată, alarmată*): Ascultați-l!...

ION: Eu am venit cu șalupa! Trebuia cumva să vină Mirela?...

ILEA: Da.

GEORGE: Cum?

ION: Acum îmi dau seama: am găsit șalupa goală. Eram atît de fericit! Am sărit în ea, am venit într-o goană.

ILEA: Și Mirela?...

ION: Mirela?... Nu știu, acum îmi dau seama. Explozia a fost pe o rază de...

ANA (*lui George*): I-ai cerut să ducă explozivul în galerie?

GEORGE (*alb, tremurînd*): Nu se poate, nu se poate! N-am crezut asta!... Dar nu, trebuie făcut ceva! (*Se duce, agită un clopot.*)

ILEA: Să nu-l lăsăm! Haidem noi! George, nu se poate, tu ai să stai aici. Trebuie să ai încredere în noi. (*les. Șalupa.*)

ANA: Sărmana fată!... (*Se îndepărtează, se duce spre ieșire.*)

GEORGE (*în ușa*): Trebuie să am încredere-n ei!... (*Lovindu-se de Ana.*) Nu

se poate, nu se poate! (*Deodată, ob-servînd-o.*) Ana, tu pleci? Ana, nu pleca, Ana! (*Caută s-o rețină.*)

ANA (*cu ură*): Va să zică, tu ești învingătorul, George, tu ești învingătorul!... (*Iese.*)

GEORGE (*urmărește îngrozit ieșirea implacabilă a Anei. Cînd ea dispăre, are un spasm, ca trupul unui decapitat. Pe Ion îl oprește*): Ascultă, cînd îți spune că, dacă n-ai disprețui-o dumneata, ar avea motive să te disprețuiască ea, o credea?

ION (*il privește în tăcere, dă din cap afirmativ, iese*).

GEORGE (*după el*): Sigur c-o credea; bineînțeles că trebuia crezută! (...Ră-mîne singur, se uită în jurul lui, îngrozit, se duce, se uită la planul construcției, îl mîngîie. Vîntul pornește, se aude o ultimă pasăre; planul se clatină, îl apasă cu mîinile ca să stea fix.) Trebuia crezută!... Ah, ruptura este enormă... (*Se aude strigătul stingher al păsării*.) Și asta... Asta e ultima pasăre!... (*Urmărind-o.*) Pleacă și ea!... Hei, Roibule, Ilea, veniți!... Veniți mai repede înapoi.

C O R T I N A

Ilustrația: MIHU VULCĂNESCU